

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział XVI Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Maria Kostecka

Protokolant: prot. sąd. A. P.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 18 kwietnia 2013 r., 27 czerwca 2013 r., 11 lipca 2013 r., 13 sierpnia 2013 r., 15 października 2013 r., 13 listopada 2013 r., 3 grudnia 2013 r., 28 stycznia 2014 r., 27 lutego 2014 r., 18 marca 2014 r., 25 kwietnia 2014 r. i 7 maja 2014 r.

sprawy z oskarżenia posiłkowego subsydiarnego C. T..U. S.A. (...) z siedzibą w W.

przeciwko **D. M.** (M.), synowi J. i J. z domu S., urodzonemu dnia (...) w L., nie karanemu,

oskarżonemu o to, że:

I. w okresie od 26 lipca 2000 r. do dnia 19 stycznia 2011 r., w S., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przywłaszczył mienie o wartości 499.577,19 zł, przewłaszczone na rzecz (...) S.A. (obecnie (...) S.A. (...)) tytułem zabezpieczenia umowy ubezpieczeń finansowych,

tj. o przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

II. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej zawarł w dniu 26 lipca 2000 r. w G.W.. w Oddziale Towarzystwa (...) S.A.umowę o udzielenie gwarancji ubezpieczeniowej kredytu kupieckiego nr (...), na mocy której została wydana Gwarancja Ubezpieczeniowa (...)z dnia 26.07.2000 r. oraz umowa przewłaszczenia na zabezpieczenie pod warunkiem nie wywiązania się z postanowień umowy ubezpieczeń finansowych (...)z dnia 26.07.2000 r. przez co wprowadził Towarzystwo (...) S.A.w błąd co do zamiaru spłaty zobowiązania wynikającego z umowy o współpracy handlowej w zakresie sprzedaży wyrobów tytoniowych zawartej pomiędzy (...) Sp. z o.o.a (...) S.A.doprowadzając ubezpieczyciela – Towarzystwo (...) S.A., do niekorzystnego rozporządzenia mieniem,

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

1. uniewinnia oskarżonego **D. M.** od zarzutów popełnienia wyżej opisanych przestępstw;

2. na podstawie art. 632 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 640 k.p.k. kosztami procesu obciąża oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego, w tym kosztami sądowymi w zakresie dotychczas przez niego poniesionym oraz na podstawie art. 17 ust. 1 w zw. z art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t. jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.) nie wymierza mu opłaty.

SSO Maria Kostecka

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 października 1996 r. D. M.zawiązał wraz z bratem, A. M.w formie aktu notarialnego spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością Przedsiębiorstwo Handlowe (...) sp. z o.o.z siedzibą w S.(zwane dalej także: Spółką). Jako

przedmiot jej działalności wskazali m.in. handel hurtowy i detaliczny artykułami przemysłowymi i spożywczymi. Kapitał zakładowy spółki ustalili na 60.000 zł podzielony na 100 udziałów po 600 zł, przy czym każdy z nich objął równą liczbę udziałów w tej spółce (po 50 udziałów). Jednocześnie ustanowili się zarządem spółki - D. M. został jego Prezesem, zaś A. M. - Wiceprezesem, przy przyjęciu zasady jednoosobowej reprezentacji polegającej na tym, że do składania i podpisywania oświadczeń w imieniu tej spółki upoważniony jest każdy członek zarządu samodzielnie.

W dniu 28 października 1996 r. doszło do zarejestrowania Spółki w rejestrze handlowym przez Sąd Rejonowy w Szczecinie ((...)) z adresem siedziby przy ul. (...) w S..

W dniu 16 grudnia 1996 r. doszło do podwyższenia kapitału zakładowego Spółki z kwoty 60.000 zł do kwoty 2.800.200 zł w związku z wniesieniem do Spółki tytułem aportu przedsiębiorstwa spółki cywilnej, należącej do D. M. i A. M.. Dodatkowe udziały w spółce kapitałowej o wartości 2.740.200 zł w liczbie (...) D. M. objął wraz z A. M. na zasadzie współwłasności łącznej. W dniu 16 stycznia 1997 r. Sąd Rejonowy w Szczecinie dokonał wpisu podwyższenia kapitału zakładowego do rejestru handlowego.

W dniach 14 sierpnia 1998 r. i 25 września 1998 r. doszło do podwyższenia kapitału zakładowego Spółki z kwoty 2.800.200 zł do kwoty 2.821.200 zł w związku z wniesieniem do Spółki tytułem aportu samochodu osobowego, należącego do A. M.. Dodatkowe udziały w spółce kapitałowej o wartości 21.000 zł w liczbie 35 objął A. M.. W dniu 9 października 1998 r. Sąd Rejonowy w Szczecinie dokonał wpisu podwyższenia kapitału zakładowego do rejestru handlowego.

Dowód: dokumentacja rejestrowa (k. 5 i k. 64-68 akt 1 Ds. 763/12/IV Prokuratury Rejonowej Warszawa-Ochota w Warszawie; dokumenty z akt rejestrowych Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o.; k. 50-104 akt IX RNs 23/05 Sądu Rejonowego w Poznaniu).

Przez cały badany w sprawie okres Przedsiębiorstwo Handlowe (...) sp. z o.o. prowadziło działalność gospodarczą przede wszystkim w zakresie sprzedaży papierosów i wyrobów tytoniowych. Spółka nabywała wyroby tytoniowe bezpośrednio od producentów i dalej dokonywała ich sprzedaży na terenie zachodniej Polski korzystając z własnej sieci oddziałów w liczbie 10 i pracowników w liczbie ok. 100. Jeden z większych magazynów spółki mieścił się w S., przy ul. (...). Dla zabezpieczenia płatności za wyroby tytoniowe nabywane z odroczonym terminem płatności sprzedawcy hurtowi wymagali zabezpieczenia spłaty należności w formie pozyskiwania gwarancji bankowych i ubezpieczeniowych podmiotów profesjonalnych. W związku z tym Przedsiębiorstwo Handlowe (...) sp. z o.o. zawierało wiele takich umów gwarancyjnych. Przez cały ten okres Spółka stale współpracowała z (...) S.A., kupując od tego podmiotu wyroby tytoniowe.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego D. M.(k. 98-102), opinia biegłego sądowego z zakresu finansów i rachunkowości dra T. K.(k. 261-321), częściowo zeznania świadka A. M.(k. 127-128 akt 1 Ds. 763/12/IV Prokuratury Rejonowej Warszawa-Ochota w Warszawie w zw. z k. 134, k. 134-135).

W latach 1998-1999 w Przedsiębiorstwie Handlowym (...) sp. z o.o. występowała niezadowalająca płynność finansowa związana z brakiem utrzymywania właściwego poziomu zabezpieczenia zobowiązań krótkoterminowych aktywami obrotowymi. Występowała wówczas sytuacja zagrożenia kontynuacji działalności spółki, a poza tym zadłużenie Spółki pogłębiało się, co powodowało, że Spółka była bliska wystąpienia konieczności złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości. W latach 1998-1999 poziom wskaźników obrotowości był akceptowalny, jednakże brak utrzymywania podstawowych zasad w zakresie zarządzania majątkiem oraz przyjęcie ryzykownej strategii gospodarowania kapitałem obrotowym netto spowodował, że w całym analizowanym okresie nie zachowano wystarczającej efektywności gospodarowania majątkiem. W 1998 r. działalność gospodarcza tego przedsiębiorstwa była rentowna, lecz poziom rentowności był bliski „zeru”, zaś w 1999 r. Spółka utraciła rentowność, zatem prowadzona przez nią działalność gospodarcza nie była już opłacalna.

W latach 2000-2001 sytuacja majątkowo-finansowa Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o. ulegała dalszemu drastycznemu pogorszeniu w porównaniu z jej sytuacją w 1999 r. i była we wszystkich obszarach niewystarczająca, aby

w dalszym ciągu prowadzić działalność gospodarczą. Z końcem 2000 r. i nadejściem stycznia 2001 r. Spółka powinna była złożyć wniosek o ogłoszenie upadłości Spółki.

Jednocześnie Przedsiębiorstwo Handlowe (...) sp. z o.o. posiadało i stosowało procedury gwarantujące utrzymywanie minimalnych stanów magazynowych. Procedury te umożliwiały Spółce także zabezpieczenie umów ubezpieczeń finansowych, przy czym zabezpieczenia te były stosowane w Spółce.

Dowód: opinie biegłego sądowego z zakresu finansów i rachunkowości dra T. K. (k. 261-321, k. 333-339, k. 351-364, k. 445-450).

Wedle bilansów sporządzanych na koniec każdego roku kalendarzowego Przedsiębiorstwo Handlowe (...) sp. z o.o. posiadało:

- na dzień 31 grudnia 1996 r. aktywa na kwotę 13.561.751,78 zł i pasywa na kwotę 13.561.751,78 zł, przy przychodach ze sprzedaży i zrównanych z nimi w kwocie 85.028,15 zł i stracie w kwocie 23.170,70 zł,

- na dzień 31 grudnia 1997 r. aktywa na kwotę 13.129.617,03 zł i pasywa na kwotę 13.129.617,03 zł, przy przychodach ze sprzedaży i zrównanych z nimi w kwocie 243.598.672,40 zł i stracie w kwocie 584.517,99 zł,

- na dzień 31 grudnia 1998 r. aktywa na kwotę 16.289.654,24 zł i pasywa na kwotę 16.289.654,24 zł, przy przychodach ze sprzedaży i zrównanych z nimi w kwocie 238.001.592,99 zł i zysku w kwocie 196.377,74 zł,

- na dzień 31 grudnia 1999 r. aktywa na kwotę 28.566.356,05 zł i pasywa na kwotę 28.566.356,05 zł, przy przychodach ze sprzedaży i zrównanych z nimi w kwocie 289.074.637,48 zł i stracie w kwocie 198.075,34 zł.

Dowód: dokumenty z akt rejestrowych Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o.

W dniu 3 kwietnia 2000 r. Przedsiębiorstwo Handlowe (...) sp. z o.o., reprezentowane przez A. M., zawarło z (...) S.A. z siedzibą w J. umowę o współpracy handlowej w zakresie sprzedaży artykułów tytoniowych (...) S.A. w okresie trwania umowy, która miała obowiązywać na czas nieokreślony, bez ograniczenia z góry ilości i wartości zamawianego towaru. Uzgodniono tam, że zapłata za towar winna następować na rachunek bankowy (...) S.A. w ciągu 10 dni od daty otrzymania towaru (§ 8 ust. 1 tej umowy). Zabezpieczeniem płatności miały być weksel in blanco oraz gwarancja firmy ubezpieczeniowej C. (§ 8 ust. 4 tej umowy).

Dowód: zeznania świadka M. K. (1)(k. 37-38 akt 1 Ds. 763/12/IV Prokuratury Rejonowej Warszawa-Ochota w Warszawie w zw. z k. 487), umowa o współpracy handlowej (k. 69-72 akt 1 Ds. 763/12/IV Prokuratury Rejonowej Warszawa-Ochota w Warszawie; k. 7-10 akt V Ng 979/01 Sądu Okręgowego w Zielonej Górze), zeznania świadka L. K.(k. 112-113 akt 1 Ds. 763/12/IV Prokuratury Rejonowej Warszawa-Ochota w Warszawie w zw. z k. 491), zeznania świadka A. M.(k. 127-128 akt 1 Ds. 763/12/IV Prokuratury Rejonowej Warszawa-Ochota w Warszawie w zw. z k. 134).

Wnioskiem z dnia 11 lipca 2000 r. A. M. w imieniu Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o. zwrócił się do Towarzystwa (...) S.A. o zawarcie umowy o udzielenie gwarancji ubezpieczeniowej kredytu kupieckiego na rzecz (...) S.A. jako beneficjenta gwarancji. A. M. wskazał w tym piśmie sumę ubezpieczenia w kwocie 500.000 zł, okres ubezpieczenia od dnia 1 sierpnia 2000 r. do dnia 31 lipca 2001 r. oraz jako formę zabezpieczenia umowy weksel in blanco i przewłaszczenie zapasów.

Dowód: wniosek o zawarcie umowy (k. 93-96 akt 1 Ds. 763/12/IV Prokuratury Rejonowej Warszawa-Ochota w Warszawie; k. 233-236).

Na potrzeby uzyskania gwarancji ubezpieczeniowej zostały przedłożone w zakładzie ubezpieczeń dodatkowe dokumenty dotyczące działalności i kondycji finansowej Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o., w tym:

- bilans wedle stanu na dzień 31 grudnia 1999 r.,

- statystyczne sprawozdanie z dnia 20 kwietnia 2000 r. o przychodach, kosztach i wyniku finansowym oraz działalności inwestycyjnej od początku roku do końca I kwartału 2000 r.,
- opinia o kliencie (...) Bank S.A. Oddział w S. z dnia 21 czerwca 2000 r.,
- zaświadczenie (...) Oddział w S. z dnia 14 lipca 2000 r. o braku zalegania z zapłatą składek,
- zaświadczenie Trzeciego Urzędu Skarbowego w S. z dnia 12 lipca 2000 r. o braku zaległości podatkowych,
- deklaracja CIT-2 o wysokości osiągniętego dochodu przez podatnika podatku dochodowego od osób prawnych za okres od dnia 1 stycznia 2000 r. do dnia 31 maja 2000 r.

Dowód: dokumentacja związana z wnioskiem (k. 229, k. 237-252).

Wedle wewnętrznych reguł Towarzystwa (...) S.A. warunkiem udzielenia gwarancji była zdolność ubezpieczającego występującego z wnioskiem o udzielenie gwarancji do wypełnienia zobowiązania będącego przedmiotem gwarancji, w terminach i w sposób wynikający z umowy objętej gwarancją (§ 3 ust. 1 regulaminu udzielania gwarancji ubezpieczeniowych przez Towarzystwo (...) S.A.).

Dowód: regulamin (k. 229-232).

Przeprowadzona przez pracowników Towarzystwa (...) S.A. ocena kondycji finansowej wnioskodawcy wypadła pozytywnie.

W dniu 26 lipca 2000 r. w G.W.. D. M.w imieniu Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o.jako Ubezpieczającego zawarł umowę gwarancji ubezpieczeniowej z Towarzystwem (...) S.A.z siedzibą w W.jako Ubezpieczycielem na rzecz (...) S.A.jako ubezpieczonego. Zawarcie wspomnianej umowy potwierdzał wyłącznie dokument gwarancji ubezpieczeniowej (...)z dnia 26 lipca 2000 r., przy czym uzgodniono, że w sprawach nią nieuregulowanych obowiązują przepisy kodeksu cywilnego i ustawy o działalności ubezpieczeniowej (§ 7 gwarancji). Towarzystwo (...) S.A.reprezentował przy zawarciu umowy M. K. (2)jako Dyrektor I Oddziału w G.W..

Na tej podstawie Ubezpieczyciel gwarantował, bez stawiana dodatkowych warunków poza przewidzianymi w samej gwarancji, zapłatę bezspornych należności za wyroby tytoniowe wynikające z Umowy o współpracy handlowej z dnia 3 kwietnia 2000 r., do zapłacenia których zobowiązany jest Ubezpieczający na rzecz Ubezpieczonego do łącznej kwoty 500.000 zł, stanowiącej górną granicę jego odpowiedzialności (§ 1 i 3 w/w gwarancji). Wspomniana gwarancja miała obowiązywać w okresie od dnia 1 sierpnia 2000 r. do dnia 31 lipca 2001 r. (§ 2 w/w gwarancji).

Zapłata należności za Ubezpieczającego miała nastąpić na pisemny wniosek beneficjenta, z oświadczeniem, że Ubezpieczający nie dokonał zapłaty w terminie płatności, w ciągu 21 dni od daty otrzymania wniosku (§ 5 ust. 1 w/w gwarancji). Odpowiedzialność ta obejmowała wyłącznie wartość brutto faktury (należność główną i podatek VAT), a zapłata miała nastąpić w złotych, przy uprzednim załączeniu dowodu odbioru towaru oraz odpisu faktury, określającej wartość należności i termin zapłaty (§ 5 ust. 3-5 w/w gwarancji).

W przypadku wypłacenia beneficjentowi przez Ubezpieczyciela należności objętej gwarancją Ubezpieczający był zobowiązany do zwrotu zapłaconej należności wraz z ustawowymi odsetkami, liczonymi od dnia dokonania zapłaty należności przez Ubezpieczyciela (§ 6 w/w gwarancji).

Dowód: gwarancja ubezpieczeniowa (k. 6-7 akt 1 Ds. 763/12/IV Prokuratury Rejonowej Warszawa-Ochota w Warszawie; k. 11 akt V Ng 979/01 Sądu Okręgowego w Zielonej Górze), zeznania świadka M. K. (1)(k. 37-38 akt 1 Ds. 763/12/IV Prokuratury Rejonowej Warszawa-Ochota w Warszawie w zw. z k. 487), wyjaśnienia oskarżonego D. M.(k. 98-102).

W związku z uzyskaniem gwarancji ubezpieczeniowej w dniu 26 lipca 2000 r. w G.W.. D. M. w imieniu Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o. zawarł z Towarzystwem (...) S.A., reprezentowanym przez M. K. (2), dodatkową umowę przewłaszczenia na zabezpieczenie pod warunkiem nie wywiązywania się z postanowień umowy ubezpieczeń finansowych (...) z dnia 26.07.2000 r. W treści dokumentu wskazano, że przewłaszczającego reprezentował także A. M., jednak faktycznie nie był on obecny przy tej czynności prawnej i nie złożył podpisu pod umową przewłaszczenia.

W myśl umowy przewłaszczenia w celu zabezpieczenia wierzytelności Towarzystwa (...) S.A. wobec Ubezpieczającego z tytułu udzielonej gwarancji ubezpieczeniowej (...) z dnia 26 lipca 2000 r. Przedsiębiorstwo Handlowe (...) sp. z o.o. przeniosło na Towarzystwo (...) S.A. własność wyrobów tytoniowych na kwotę 500.000 PLN, określonych załącznikiem nr 1, z zastrzeżeniem, że C. stanie się właścicielem tych rzeczy w przypadku nie wywiązania się przez Ubezpieczającego z postanowień umowy ubezpieczenia (§ 2 w/w umowy przewłaszczenia). (...) sp. z o.o. pozostało nadal właścicielem i posiadaczem tych wyrobów tytoniowych, zaś D. M. zobowiązał się w imieniu Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o. do nie zbywania rzeczy oraz do nie obciążania rzeczy przed wygaśnięciem umowy ubezpieczenia (§ 5 w/w umowy przewłaszczenia). Uzgodniono, że przewłaszczający zatrzymuje rzeczy w swoim posiadaniu w charakterze biorącego w użyczenie przechowawcy i może ich używać w sposób odpowiadający ich właściwościom i przeznaczeniu (§ 7 i 8 w/w umowy przewłaszczenia). Przejście prawa własności miało nastąpić automatycznie, bez konieczności zawierania odrębnej umowy przewłaszczenia, w momencie zaistnienia warunku określonego w § 2 umowy przewłaszczenia (§ 3 w/w umowy przewłaszczenia).

W załączniku nr 1 do umowy ubezpieczenia (...) z dnia 26.07.2000 r. określono, że przedmiotem zabezpieczenia są bliżej nieokreślone wyroby tytoniowe o wartości 500.000 PLN przechowywane pod adresem: ul. (...), (...)-(...) S..

Dowód: umowa przewłaszczenia (k. 8-10 i k. 179-181 akt 1 Ds. 763/12/IV Prokuratury Rejonowej Warszawa-Ochota w Warszawie), zeznania świadka M. K. (1) (k. 37-38 akt 1 Ds. 763/12/IV Prokuratury Rejonowej Warszawa-Ochota w Warszawie w zw. z k. 487), zeznania świadka M. K. (2) (k. 149-151).

W lipcu 2000 r. podpisanie umowy gwarancji ubezpieczeniowej przez Przedsiębiorstwo Handlowe (...) sp. z o.o. mieściło się jeszcze w ramach ryzyka gospodarczego, ponieważ w tym czasie Spółka mogła podejmować działania ratujące jej sytuację majątkowo-finansową, mimo że jej kondycja majątkowo-finansowa była w lipcu 2000 r. trudna.

Przybliżona wartość stanu magazynowego wszystkich towarów Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o. w dniu 26 lipca 2000 r. zawierała się w przedziale między 9.588.939,88 zł a 10.395.862,16 zł, w tym wartość towarów tytoniowych mieściła się w przedziale między 8.277.172,91 zł a 8.973.708,22 zł.

Do stycznia 2001 r. Przedsiębiorstwo Handlowe (...) sp. z o.o. w pełni wywiązywało się z zobowiązań wobec (...) S.A.

Dowód: opinie biegłego sądowego z zakresu finansów i rachunkowości dra T. K. (k. 261-321, k. 333-339, k. 351-364, k. 445-450).

W dniach 4, 10 i 11 stycznia 2001 r. A. M. w imieniu Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o. dokonał trzech zamówień wyrobów tytoniowych z (...) S.A., przesyłając podpisane przez siebie zamówienia faksem.

Zamówienia te zostały zrealizowane, a towar wydany Przedsiębiorstwu Handlowemu (...) sp. z o.o., przy czym potwierdzały to:

- faktura VAT nr (...) z dnia 4 stycznia 2001 r. na kwotę 270.147,65 zł dotycząca zamówienia nr (...) z datą płatności do dnia 14 stycznia 2001 r. (przelewem w ciągu 10 dni od sprzedaży) oraz dowód wydania towaru na zewnątrz nr (...) z dnia 4 stycznia 2001 r.,

- faktura VAT nr (...) z dnia 5 stycznia 2001 r. na kwotę 35.692,32 zł dotycząca zamówienia nr (...) z datą płatności do dnia 15 stycznia 2001 r. (przelewem w ciągu 10 dni od sprzedaży) oraz dowód wydania towaru na zewnątrz nr (...) z dnia 5 stycznia 2001 r.,

- faktura VAT nr (...) z dnia 8 stycznia 2001 r. na kwotę 30.762,30 zł dotycząca zamówienia nr (...) z datą płatności do dnia 18 stycznia 2001 r. (przelewem w ciągu 10 dni od sprzedaży) oraz dowód wydania towaru na zewnątrz nr (...) z dnia 8 stycznia 2001 r.,

- faktura VAT nr (...) z dnia 8 stycznia 2001 r. na kwotę 61.305 zł dotycząca zamówienia nr (...) z datą płatności do dnia 18 stycznia 2001 r. (przelewem w ciągu 10 dni od sprzedaży) oraz dowód wydania towaru na zewnątrz nr (...) z dnia 8 stycznia 2001 r.,

- faktura VAT nr (...) z dnia 10 stycznia 2001 r. na kwotę 11.908,42 zł dotycząca zamówienia nr (...) z datą płatności do dnia 20 stycznia 2001 r. (przelewem w ciągu 10 dni od sprzedaży) oraz dowód wydania towaru na zewnątrz nr (...) z dnia 10 stycznia 2001 r.,

- faktura VAT nr (...) z dnia 11 stycznia 2001 r. na kwotę 89.761,50 zł dotycząca zamówienia nr (...) z datą płatności do dnia 21 stycznia 2001 r. (przelewem w ciągu 10 dni od sprzedaży) oraz dowód wydania towaru na zewnątrz nr (...) z dnia 11 stycznia 2001 r.,

Przedsiębiorstwo Handlowe (...) sp. z o.o. nie uregulowało powstałej w ten sposób należności wobec (...) S.A. na łączną kwotę 499.577,19 zł.

Dowód: zeznania świadka M. K. (1)(k. 37-38 akt 1 Ds. 763/12/IV Prokuratury Rejonowej Warszawa-Ochota w Warszawie w zw. z k. 487), faktury VAT i dowody wydania (k. 74-88 akt 1 Ds. 763/12/IV Prokuratury Rejonowej Warszawa-Ochota w Warszawie; k. 15-29 akt V Ng 979/01 Sądu Okręgowego w Zielonej Górze), zamówienia (k. 89-91 akt 1 Ds. 763/12/IV Prokuratury Rejonowej Warszawa-Ochota w Warszawie; k. 12-14 akt V Ng 979/01 Sądu Okręgowego w Zielonej Górze).

Pismem z dnia 19 lutego 2001 r., doręczonym dnia 27 lutego 2001 r., (...) S.A. powiadomiło Towarzystwo (...) S.A. I Oddział w G. W.. o braku płatności za dostarczone Przedsiębiorstwu Handlowemu (...) sp. z o.o. wyroby tytoniowe o łącznej wartości 499.577,19 zł, wnosząc o wypłatę tej sumy w ramach udzielonej gwarancji. Do wniosku ubezpieczony załączył kopie nieopłaconych faktur VAT oraz dowody odbioru towaru. Pismem z dnia 1 marca 2001 r. (...) S.A. dokonało sprostowania błędnie wskazanego w uprzednim piśmie numeru gwarancji ubezpieczeniowej, a następnie wraz z pismem z dnia 14 marca 2001 r. przesłało dodatkowe dokumenty, których przekazania zażądał ubezpieczyciel.

Dowód: pisma (...) S.A.(k. 11-12 i k. 92 akt 1 Ds. 763/12/IV Prokuratury Rejonowej Warszawa-Ochota w Warszawie; k. 30-32, k. 34-37 i k. 39-41 akt V Ng 979/01 Sądu Okręgowego w Zielonej Górze), zeznania świadka M. K. (1)(k. 37-38 akt 1 Ds. 763/12/IV Prokuratury Rejonowej Warszawa-Ochota w Warszawie w zw. z k. 487), pisma Towarzystwa (...) S.A.(k. 33 i k. 38 akt V Ng 979/01 Sądu Okręgowego w Zielonej Górze).

Pismem z dnia 28 lutego 2001 r. Towarzystwo (...) S.A. I Oddział w G. W.. zwróciło się do Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o. o ustosunkowanie do roszczenia zgłoszonego przez (...) S.A., załączając zgłoszenie roszczenia wraz z załącznikami.

Pismem z dnia 5 marca 2001 r. dyrektor d/s finansowych Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o. poinformował Towarzystwo (...) S.A. I Oddział w G. W., że należności z tytułu zgłoszonych faktur są sporne, ponieważ nie zostały wypełnione warunki umowy o współpracy handlowej, polegające na braku wskazania osoby upoważnionej do odbioru towaru na zamówieniu przekazanym do (...) S.A.

Dowód: pismo Towarzystwa (...) S.A.(k. 207 akt 1 Ds. 763/12/IV Prokuratury Rejonowej Warszawa-Ochota w Warszawie), pismo Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o.(k. 208 akt 1 Ds. 763/12/IV Prokuratury Rejonowej Warszawa-Ochota w Warszawie).

Wobec braku wypłaty należności objętych w/w gwarancją pismem z dnia 18 kwietnia 2001 r. (...) S.A. wezwało Towarzystwo (...) S.A. do zapłaty kwoty 499.577,19 zł.

Dowód: pismo (...) S.A.(k. 73-74 akt 1 Ds. 763/12/IV Prokuratury Rejonowej Warszawa-Ochota w Warszawie; k. 42-44 akt V Ng 979/01 Sądu Okręgowego w Zielonej Górze).

Wobec braku uregulowania w/w należności w dniu 31 lipca 2001 r. (...) S.A. wytoczył powództwo o zapłatę przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w postępowaniu upominawczym, żądając zasądzenia należności głównej w kwocie 499.577,19 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 marca 2001 r. do dnia zapłaty i zwrotem kosztów procesu wedle norm przepisanych.

Prawomocnym nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym z dnia 20 sierpnia 2001 r. (sygn. akt V Ng 979/01) Sąd Okręgowy w Zielonej Górze zobowiązał pozwane Towarzystwo (...) S.A. w W. I Oddział w G. W.. do zapłaty powodowi kwoty 499.577,19 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 21 marca 2001 r. do dnia zapłaty wraz z kwotą 6.644,80 zł tytułem kosztów postępowania.

Dowód: pozew z załącznikami (k. 2-49 akt V Ng 979/01 Sądu Okręgowego w Zielonej Górze), nakaz zapłaty (k. 53 akt V Ng 979/01 Sądu Okręgowego w Zielonej Górze).

W dniu 1 października 2001 r. Towarzystwo (...) S.A. wypłaciło (...) S.A. żadaną kwotę gwarancji ubezpieczeniowej, co z uwzględnieniem odsetek i kosztów dało kwotę 580.953,26 zł.

Dowód: zeznania świadka M. K. (1)(k. 37-38 akt 1 Ds. 763/12/IV Prokuratury Rejonowej Warszawa-Ochota w Warszawie w zw. z k. 487), pismo C. T..U. S.A. (...) (k. 63 akt 1 Ds. 763/12/IV Prokuratury Rejonowej Warszawa-Ochota w Warszawie).

Uprzednio ze względu na kłopoty zdrowotne A. M. oskarżony postanowił wraz z bratem zbyć udziały w Spółce. Uzgodnili, że sprzedadzą je A. Ś. jako powiernikowi, który miał je odsprzedać właściwemu inwestorowi.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego D. M. (k. 98-102, k. 148-149), zeznania świadka A. M. (k. 134-135), częściowo zeznania świadka A. Ś. (k. 147-149, k. 489-490).

W dniu 12 lutego 2001 r. w toku zgromadzenia wspólników Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o. D. M. i A. M. podjęli uchwałę Nr 1/2/2001 o swym odwołaniu z tym dniem ze składu zarządu Spółki oraz o powołaniu z dniem 12 lutego 2001 r. zarządu w osobie J. W. (1) jako Prezesa Zarządu. Powołanie nowego zarządu potwierdziła treść protokołu nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o. z dnia 21 lutego 2001 r., zaprotokołowanego przez notariusza dotyczącego zmiany siedziby spółki na miasto P..

W dniu 15 lutego 2001 r. D. M. i A. M. złożyli wniosek o rejestrację Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o. w Krajowym Rejestrze Sądowym.

Dowód: dokumentacja rejestrowa (k. 105-115 i k. 146 akt IX RNs 23/05 Sądu Rejonowego w Poznaniu; dokumenty z akt rejestrowych Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o.), częściowo zeznania świadka J. W. (1) (k. 136-137).

W dniu 2 marca 2001 r. w L. D. M. i A. M. sprzedali w formie aktu notarialnego wszystkie swoje udziały w Przedsiębiorstwie Handlowym (...) sp. z o.o. na rzecz A. Ś., przy czym cenę sprzedaży ustalili na kwotę 20.180,60 zł. A. Ś. zobowiązał się także zawiadomić Spółkę o przejściu udziałów.

Wpis A. Ś. jako współnika Spółki w miejsce D. M. i A. M. nastąpił w dniu 29 maja 2002 r. z jednoczesnym wpisem zmiany adresu osoby prawnej na ul. (...), (...)-(...) P. i prezesa zarządu na Z. P..

Dowód: umowa sprzedaży (k. 159-160 akt 1 Ds. 763/12/IV Prokuratury Rejonowej Warszawa-Ochota w Warszawie), dane rejestrowe (k. 19-22 akt IX RNs 23/05 Sądu Rejonowego w Poznaniu), zeznania świadka A. M. (k. 158 akt 1 Ds. 763/12/IV Prokuratury Rejonowej Warszawa-Ochota w Warszawie w zw. z k. 134), częściowo zeznania świadka A. Ś. (k. 172-174 akt 1 Ds. 763/12/IV Prokuratury Rejonowej Warszawa-Ochota w Warszawie w zw. z k. 149, k. 147-149).

Przybliżona wartość stanu magazynowego wszystkich towarów Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o. w dniu 2 marca 2001 r. zawierała się w przedziale między 0,00 zł a 806.922,28 zł, w tym wartość towarów tytoniowych mieściła się w przedziale między 0,00 zł a 696.535,31 zł.

Dowód: opinie biegłego sądowego z zakresu finansów i rachunkowości dra T. K. (k. 261-321, k. 333-339, k. 351-364, k. 445-450).

W dniu 2 marca 2001 r. D. M. i A. M. złożyli wniosek o wpis w KRS zmiany siedziby Spółki na ul. (...), (...)-(...) P. oraz o wpis J. W. (1) jako Prezesa Zarządu przy jednoczesnym wykreśleniu ich jako członków tego organu.

Wobec braków formalnych w/w wniosków o wpis postanowieniem z dnia 7 maja 2001 r. Sąd Rejonowy w Szczecinie (sygn. akt Sz XVII NS Rej - KRS (...)) oddalił wniosek o wpis Spółki w Krajowym Rejestrze Sądowym oraz o ujawnienie zmiany składu osobowego zarządu i siedziby.

Wpis Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o. do KRS nastąpił dopiero w dniu 4 grudnia 2001 r. pod numerem KRS (...) na podstawie wniosku o wpis z dnia 16 lipca 2001 r., z ujawnieniem J. W. (1) jako Prezesa Zarządu, D. M. i A. M. jako współników oraz siedziby Spółki pod adresem: ul. (...), (...)-(...) P..

W dniu 29 maja 2002 r. nastąpił wpis do KRS Z. P. jako Prezesa Zarządu Spółki oraz A. Ś. jako współnika Spółki w miejsce D. M. i A. M., przy czym nastąpiło to na podstawie wniosku z dnia 11 stycznia 2002 r., podpisanego nazwiskiem Z. P.. Do wniosku o wpis został załączony protokół nadzwyczajnego zgromadzenia współników Spółki z dnia 17 grudnia 2001 r., wskazujący na podjęcie przez A. Ś. jako jedynego współnika uchwały o odwołaniu J. W. (1) z funkcji Prezesa Zarządu i powołaniu w to miejsce Z. P..

Nadto wnioskiem z dnia 30 stycznia 2002 r., podpisanym nazwiskiem Z. P., zwrócono się o wpis do KRS zmiany siedziby na ul. (...), (...)-(...) P. oraz zmiany współnika z A. Ś. na R. N., przy czym wpis zmiany adresu nastąpił w dniu 29 maja 2002 r., przy odpowie wpisu zmiany osoby współnika ze względu na brak możliwości stwierdzenia tożsamości R. N. na podstawie numeru PESEL.

W dniu 23 grudnia 2004 r. do sądu rejestrowego wpłynęło pismo sygnowane nazwiskiem Z. P. wskazujące, że złożył on na ręce jedynego współnika rezygnację z funkcji Prezesa Zarządu Spółki.

Dowód: dokumentacja rejestrowa (k. 19-22, k. 105-216 i k. 223 akt IX RNs 23/05 Sądu Rejonowego w Poznaniu; k. 25-29 i k. 42-46 akt 1 Ds. 763/12/IV Prokuratury Rejonowej Warszawa-Ochota w Warszawie; dokumenty z akt rejestrowych Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o.), częściowo zeznania świadka J. W. (1) (k. 136-137), odpis z KRS (k. 117-118).

W dniu 28 grudnia 2001 r. A. Ś. sprzedał w formie aktu notarialnego wszystkie swoje udziały w Przedsiębiorstwie Handlowym (...) sp. z o.o. na rzecz R. N. za kwotę 21.159 zł.

Dowód: umowa sprzedaży (k. 46-49 akt VI GNc 84/01 Sądu Okręgowego w Legnicy; k. 282-285 i k. 288 akt IX RNs 23/05 Sądu Rejonowego w Poznaniu), częściowo zeznania świadka A. Ś. (k. 489-490).

Pismem z dnia 3 kwietnia 2002 r. Towarzystwo (...) S.A. wystąpiło do Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o. (na adres: ul. (...), (...)-(...) S.) o zwrot wypłaconej tytułem gwarancji kwoty wraz z należnościami dodatkowymi (łącznie 580.953,26 zł), przy czym pismo to nie zostało doręczone i zostało zwrócone z adnotacją „firma wyprowadziła się”.

Pismem z dnia 6 grudnia 2007 r. spółka (...) sp. z o.o. w imieniu Towarzystwa (...) S.A. wystąpiła do Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o. reprezentowanego przez D. M. (na adres: ul. (...), (...)-(...) L.) o zwrot wypłaconej tytułem gwarancji kwoty wraz z należnościami dodatkowymi (łącznie 580.953,26 zł) oraz o wydanie objętych przewłaszczeniem na zabezpieczenie wyrobów tytoniowych do dnia 31 grudnia 2007 r. Pismo to zostało odebrane przez (...) sp. z o.o., a następnie zwrócone do nadawcy z informacją, że nie zostało doręczone D. M..

Z kolei pismo o tożsamej treści jak to ostatnie, kierowane na ostatni adres zamieszkania D. M., zostało zwrócone do nadawcy z adnotacją, że nie zostało podjęte w terminie.

Dowód: pisma Towarzystwa (...) S.A.(k. 13-16, k. 177-178 akt 1 Ds. 763/12/IV Prokuratury Rejonowej Warszawa-Ochota w Warszawie), częściowo pismo (...) sp. z o.o.(k. 17 i k. 176 akt 1 Ds. 763/12/IV Prokuratury Rejonowej Warszawa-Ochota w Warszawie), zeznania świadka M. K. (1)(k. 37-38 akt 1 Ds. 763/12/IV Prokuratury Rejonowej Warszawa-Ochota w Warszawie w zw. z k. 487).

Do połowy marca 2001 r. Przedsiębiorstwo Handlowe (...) sp. z o.o. nie miało istotnych zaległości w opłacaniu składek wobec ZUS. Spółka nie uregulowała jednak składek wobec ZUS za luty 2001 r. w kwotach: 30.715,67 zł, 6.832,91 zł i 2.427,80 zł, co do których termin płatności upływał z dniem 15 marca 2001 r. oraz za marzec 2001 r. w kwotach: 10.301,68 zł, 2.856,01 zł i 1.144,68 zł, co do których termin płatności upływał z dniem 17 kwietnia 2001 r. Zaległe należności składowe za marzec 2001 r. w kwotach 1.144,70 zł, 2.856 zł i 10.301,70 zł, zostały objęte w 2011 r. tytułami wykonawczymi, które nie doprowadziły jednak do wyegzekwowania zaległości.

D. M. został wyrejestrowany przez Przedsiębiorstwo Handlowe (...) sp. z o.o. jako płatnika składek z ubezpieczeń społecznych od dnia 1 marca 2001 r., zgodnie z drukiem (...) złożonym tej samej dacie.

Dowód: dokumenty z akt płatnika składek P/3 znak (...) oraz P/3 znak (...).

Do II połowy marca 2001 r. Przedsiębiorstwo Handlowe (...) sp. z o.o. terminowo regulowało należności podatkowe. Dopiero od dnia 21 marca 2001 r. pojawiły się zaległości w tym zakresie, co obejmowało kwotę 6.436,60 zł tytułem podatku dochodowego od osób fizycznych za luty 2001 r. zaległą od dnia 21 marca 2001 r. (sprawa nr 31304), kwotę 3.653,10 zł tytułem podatku dochodowego od osób fizycznych za marzec 2001 r. zaległą od dnia 21 kwietnia 2001 r. (sprawa nr 31305) oraz kwotę 262.408 zł tytułem podatku VAT za luty 2001 r. zaległą od dnia 27 marca 2001 r. (sprawa nr 13508).

Dowód: dokumentacja podatkowa (k. 143).

Postanowieniem z dnia 11 września 2001 r. (sygn. akt V Ds. 20/01) prokurator Prokuratury Rejonowej del. do Prokuratury Okręgowej w Szczecinie umorzył śledztwo w sprawie usiłowania wyłudzenia w dniu 28 stycznia 2001 r. w S. odszkodowania z tytułu zawartej w dniu 28 lutego 2000 r. umowy gwarancji spłat odroczonych należności w wysokości 500.000 zł na szkodę (...) S.A., tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 298 § 1 k.k., wobec stwierdzenia, że brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa (art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k.).

Dowód: postanowienie o umorzeniu śledztwa (k. 203-206 akt 1 Ds. 763/12/IV Prokuratury Rejonowej Warszawa-Ochota w Warszawie).

Od końca lutego 2001 r. Przedsiębiorstwo Handlowe (...) sp. z o.o. miało problemy finansowe z realizacją bieżących zobowiązań związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą. Podejmowane przez wierzycieli w późniejszym okresie działania egzekucyjne skierowane przeciwko tej Spółce nie przyniosły żadnego efektu, w tym zaspokojenia ich należności i ustalenia majątku Spółki. O umorzeniu niżej wskazanych egzekucji sądowych zawiadomiony został

Krajowy Rejestr Sądowy, przy czym nie zostało stwierdzone, aby po marcu 2001 r. Przedsiębiorstwo Handlowe (...) sp. z o.o. prowadziło faktyczną działalność gospodarczą.

Przedsiębiorstwo Handlowe (...) sp. z o.o. nie uregulowało wobec (...) Bank (...) Oddział w L. należności z umowy o udzielenie gwarancji bankowej nr (...) z dnia 3 kwietnia 2000 r., które wynikały z uiszczenia przez ten Bank kwoty 296.623,67 zł na rzecz (...) S.A. na podstawie wezwania do zapłaty z dnia 21 marca 2001 r. Wskazaną umowę gwarancji bankowej w imieniu Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o. zawarł A. M., przy czym przewidywała ona udzielenie przez ten Bank gwarancji do kwoty 300.000 zł na zabezpieczenie roszczeń (...) S.A. wynikających z umowy sprzedaży hurtowej z dnia 10 lutego 1999 r. do wysokości 300.000 zł w okresie od dnia 3 kwietnia 2000 r. do dnia 31 marca 2001 r. Jako zabezpieczenie samej gwarancji w umowie tej strony wskazały bezwarunkowe przewłaszczenie towarów handlowych Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o. o wartości 5.445.505 zł i wystawienie weksła in blanco przez D. M., poręczonego przez inne osoby. W związku powstałym zadłużeniem, brakiem wydania objętego przewłaszczeniem towaru oraz złożeniem oświadczeń o poddaniu się egzekucji (...) Bank (...) S.A. I Oddział w L. jako następca prawny banku udzielającego gwarancji wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr 677/01 z dnia 21 listopada 2001 r. przeciwko Przedsiębiorstwu Handlowemu (...) sp. z o.o. oraz D. M. i poręczycielom wekslowym na kwotę 296.623,67 zł należności głównej wraz z odsetkami i kosztami. Postanowieniem z dnia 14 maja 2002 r. (sygn. akt I Co 1712/01) Sąd Rejonowy w Legnicy nadał wskazanemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności przeciwko wskazanym dłużnikom. Wszczęta przez ów Bank egzekucja sądowa na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego przeciwko Przedsiębiorstwu Handlowemu (...) sp. z o.o., D. M. i A. M. była prowadzona przez Komornika Sądowego Rewiru I przy Sądzie Rejonowym w Poznaniu J. W. (2) (sygn. I KM 4136/04), przy czym nie pozwoliła ustalić żadnego majątku dłużników i została umorzona postanowieniem z dnia 22 czerwca 2005 r. wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

Ponadto Przedsiębiorstwo Handlowe (...) sp. z o.o. nie uregulowało wobec (...) Bank (...) S.A. I Oddział w L. należności z umowy o udzielenie gwarancji bankowej nr (...) z dnia 3 kwietnia 2000 r., które wynikały z uiszczenia przez ten Bank kwoty 959.612,87 zł z tytułu realizacji roszczeń objętych gwarancją. Jako zabezpieczenie gwarancji strony wskazały wystawienie weksła in blanco, poręczonego przez D. M., A. M. i inne osoby. W związku powstałym zadłużeniem i brakiem jego uregulowania (...) Bank (...) S.A. I Oddział w L. wytoczyła powództwo przeciwko Przedsiębiorstwu Handlowemu (...) sp. z o.o. oraz D. M. i innym poręczycielom wekslowym o kwotę 959.612,87 zł należności głównej wraz z odsetkami i kosztami. Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym z dnia 14 stycznia 2002 r. (sygn. akt VI GNc 84/01) Sąd Okręgowy w Legnicy zobowiązał Przedsiębiorstwo Handlowe (...) sp. z o.o., D. M., A. M. i innych poręczycieli wekslowych do zapłaty (...) Bank (...) S.A. I Oddział w L. kwoty 1.214.118 zł (w tym części odsetek od należności głównej) z odsetkami umownymi wraz z kwotą 21.591,50 zł tytułem kosztów procesu. Egzekucja sądowa przeciwko Przedsiębiorstwu Handlowemu (...) sp. z o.o., D. M., A. M. i pozostałym poręczycielom wekslowym była prowadzona przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Poznań-Stare Miasto w Poznaniu J. W. (2) (sygn. KM 3417/05), przy czym nie pozwoliła ustalić żadnego majątku dłużników (dokonano jedynie zajęcia wierzytelności z emerytury A. M., które nie umniejszyło zadłużenia) i została umorzona postanowieniem z dnia 12 grudnia 2007 r. wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

Natomiast egzekucja sądowa przeciwko Przedsiębiorstwu Handlowemu (...) sp. z o.o. prowadzona przez Komornika Sądowego Rewiru I przy Sądzie Rejonowym w Poznaniu J. W. (2) (sygn. I KM 1760/07) na rzecz (...) Bank (...) S.A. na podstawie nakazu zapłaty Sądu Okręgowego w Poznaniu, wydanego w postępowaniu nakazowym z dnia 2 kwietnia 2007 r. (sygn. akt IX GNc 30/07), zasadzającego kwotę 2.607.385,11 zł wraz z odsetkami i kosztami, nie pozwoliła ustalić żadnego majątku dłużnika i została umorzona postanowieniem z dnia 6 września 2007 r. wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym z dnia 8 października 2001 r. (sygn. akt V GNc 4692/01) Sąd Rejonowy w Legnicy zobowiązał Przedsiębiorstwo Handlowe (...) sp. z o.o. do zapłaty (...) S.A. Oddział w L. kwoty 4.598,53 zł z odsetkami ustawowymi wraz z kwotą 607 zł tytułem kosztów procesu. Wszczęta przez wskazanego wierzyciela egzekucja sądowa przeciwko Przedsiębiorstwu Handlowemu (...) sp. z o.o. była prowadzona przez Komornika Sądowego Rewiru XIV przy Sądzie Rejonowym w Poznaniu A. G. (sygn. XIV KM 131/07), przy czym nie

pozwoliła ustalić żadnego majątku dłużnika i została umorzona postanowieniem z dnia 26 czerwca 2007 r. wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

Począwszy od dnia 28 lutego 2001 r. Przedsiębiorstwo Handlowe (...) sp. z o.o. nie regulowało zobowiązań wobec (...) S.A. z tytułu świadczenia usług telekomunikacyjnych. Umowę z dnia 16 marca 2000 r. o świadczenie tych usług w imieniu Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o. zawarł A. M.. Powstała z tego tytułu zaległość główna na kwotę 1.948,96 zł z związku z brakiem uregulowania czterech rachunków za okres świadczenia usług od lutego do maja 2001 r. Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym z dnia 11 września 2003 r. (sygn. akt XII GNc 6913/03) Sąd Rejonowy w Poznaniu zobowiązał pozwane Przedsiębiorstwo Handlowe (...) sp. z o.o. do zapłaty powodowi kwoty 1.948,96 zł z odsetkami ustawowymi od dat wymagalności poszczególnych należności częściowych do dnia zapłaty wraz z kwotą 654 zł tytułem kosztów procesu. Wszczęta przez wskazanego wierzyciela egzekucja sądowa przeciwko Przedsiębiorstwu Handlowemu (...) sp. z o.o. była prowadzona przez Komornika Sądowego Rewiru I przy Sądzie Rejonowym w Poznaniu J. W. (2) (sygn. I KM 2310/04), przy czym nie pozwoliła ustalić żadnego majątku dłużnika i została umorzona postanowieniem z dnia 21 września 2004 r. wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

Poczynając od dnia 24 marca 2001 r. Przedsiębiorstwo Handlowe (...) sp. z o.o. pozostawało w zwłoce z zapłatą całości należności wobec (...) S.A. z tytułu dostarczania energii elektrycznej. Umowa sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usług przesyłowych została zawarta w dniu 16 marca 2000 r. Z tytułu dostaw energii elektrycznej powstała zaległość główna w kwocie 1.143,28 zł z tytułu braku uregulowania całej należności za marzec i maj 2001 r. Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym z dnia 29 listopada 2006 r. (sygn. akt XI GNc 7955/06/9) Sąd Rejonowy w Poznaniu zobowiązał Przedsiębiorstwo Handlowe (...) sp. z o.o. do zapłaty powodowi kwoty 1.143,28 zł z odsetkami ustawowymi od dat wymagalności poszczególnych należności częściowych do dnia zapłaty wraz z kwotą 225 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Wszczęta przez wskazanego wierzyciela egzekucja sądowa przeciwko Przedsiębiorstwu Handlowemu (...) sp. z o.o. była prowadzona przez Komornika Sądowego Rewiru XIV przy Sądzie Rejonowym w Poznaniu A. G. (sygn. XIV KM 384/07), przy czym nie pozwoliła ustalić żadnego majątku dłużnika i została umorzona postanowieniem z dnia 25 czerwca 2007 r. wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych Biuro Terenowe w S. wypłacił byłym pracownikom Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o. świadczenia należne im ze stosunku pracy, które nie zostały spełnione przez pracodawcę, przy czym wypłaty te miał miejsce w dniach: 14 czerwca 2002 r., 3 lipca 2002 r., 16 stycznia 2003 r. i 1 czerwca 2004 r. Następnie wskazany Fundusz żądał zwrotu tych należności w łącznej kwocie 47.871,22 zł, wytaczając trzy odrębne powództwa o zapłatę. Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym z dnia 22 sierpnia 2002 r. (sygn. akt I Nc 552/02) Sąd Rejonowy w Szczecinie zobowiązał pozwane Przedsiębiorstwo Handlowe (...) sp. z o.o. do zapłaty powodowi kwoty 23.449,56 zł z odsetkami ustawowymi od dat wymagalności poszczególnych należności częściowych do dnia zapłaty. Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym z dnia 6 marca 2003 r. (sygn. akt I Nc 214/03) Sąd Rejonowy w Szczecinie zobowiązał pozwane Przedsiębiorstwo Handlowe (...) sp. z o.o. do zapłaty powodowi kwoty 20.821,66 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 17 stycznia 2003 r. wraz z kosztami w kwocie 2.400 zł. Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym z dnia 9 listopada 2004 r. (sygn. akt II Nc 1446/04/6) Sąd Rejonowy w Poznaniu zobowiązał pozwane Przedsiębiorstwo Handlowe (...) sp. z o.o. do zapłaty powodowi kwoty 3.600 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 2 czerwca 2004 r. do dnia zapłaty. Wszczęte przez wskazanego wierzyciela egzekucje sądowe wskazanych należności przeciwko Przedsiębiorstwu Handlowemu (...) sp. z o.o. były prowadzone przez Komornika Sądowego Rewiru I przy Sądzie Rejonowym w Poznaniu J. W. (2) (sygn. I KM 973/06) oraz Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Poznań-Stare Miasto w P. J. W. (2) (sygn. KM 271/08), przy czym nie pozwoliły one ustalić żadnego majątku dłużnika oraz zostały umorzone odpowiednio postanowieniem z dnia 31 marca 2006 r. i postanowieniem z dnia 13 marca 2008 r. wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

Dowód: dokumenty z akt Komornika Sądowego Rewiru XIV przy Sądzie Rejonowym w Poznaniu A. G. o sygn. XIV KM 131/07 i XIV KM 384/07, dokumenty z akt Komornika Sądowego Rewiru I przy Sądzie Rejonowym w Poznaniu J. W. (2) o sygn.: I KM 2310/04, I KM 4136/04, I KM 973/06, I KM 703/06 i I KM 1760/07, dokumenty z akt Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Poznań-Stare Miasto w P. J. W. (2) o sygn. KM 3417/05 i KM 271/08, dokumenty z akt byłego Sądu Rejonowego w Szczecinie o sygn. XIII GNc 2100/04, I Nc 214/03 i I Nc 552/02, dokumenty z akt

Sądu Rejonowego w Legnicy o sygn. I Co 1712/01, dokumenty z akt Sądu Okręgowego w Legnicy o sygn. VI GNc 84/01, dokumenty z akt byłego Sądu Rejonowego w Poznaniu o sygn.: XII GNc 6913/03, II Nc 1446/04/6, XI GNc 7955/06/9, odpis z KRS (k. 117-118).

Wnioskiem z dnia 14 lipca 2001 r. A. Ś. jako pełnomocnik Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o. zwrócił się do Sądu Rejonowego w Szczecinie o ogłoszenie upadłości tej Spółki jako dłużnika. Wskazany wniosek został prawomocnie zwrócony zarządzeniem z dnia 24 lipca 2001 r. (sygn. akt XIII U 127/01) wobec braku uiszczenia opłaty.

Wnioskiem z dnia 24 sierpnia 2001 r. A. Ś. jako pełnomocnik Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o. złożył do Sądu Rejonowego w Szczecinie nowy wniosek o ogłoszenie upadłości tej spółki jako dłużnika. Wskazany wniosek został prawomocnie zwrócony zarządzeniem z dnia 11 października 2001 r. (sygn. akt XIII U 158/01) wobec braku usunięcia wszystkich braków formalnych wniosku. Wskazany pełnomocnik bowiem nie złożył spisu wierzycieli, nie nadesłał wykazu tytułów egzekucyjnych przeciwko dłużnikowi, nie wskazał miejsca, w którym znajduje się majątek dłużnika, nie złożył aktualnego wyciągu z rejestru dłużnika, nie wskazał reprezentantów dłużnika, nie złożył spisu podmiotów zobowiązanych majątkowo wobec dłużnika, nie złożył listy zabezpieczeń na majątku, nie złożył oświadczenia o spłatach wierzycieli, nie złożył bilansu dłużnika oraz nie złożył pełnomocnictwa.

W stosunku do Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o. nie toczyły się inne postępowania sądowe w przedmiocie ogłoszenia jego upadłości, jak też postępowania upadłościowe, układowe, czy naprawcze.

Dowód: dokumenty z akt Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie o sygn. XII U 127/01 - uprzednio XIII U 127/01, informacje o prowadzeniu postępowania upadłościowego (k. 380, k. 428, k. 432, k. 442, k. 527, k. 546, k. 572-580, k. 583-591).

W związku ze zgłoszoną do sądu rejestrowego rezygnacją Z. P. z funkcji członka zarządu i brakiem organu uprawnionego do reprezentacji Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o. postanowieniem z dnia 22 grudnia 2006 r. (sygn. akt IX RNs 23/05) Sąd Rejonowy w Poznaniu IX Wydział Rodzinny i Nieletnich ustanowił kuratora dla Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o. w osobie M. M. (2). Ustanowiony kurator nie podjął jednak skutecznych kroków w celu zwołania zgromadzenia wspólników Spółki, ustalenia miejsca pobytu R. N. jako jedynego wspólnika oraz zakończenia działalności Spółki. Postanowieniem z dnia 13 grudnia 2012 r. (sygn. akt IV RNs 192/12) Sąd Rejonowy Poznań-Stare Miasto w P. zwolnił M. M. (2) z funkcji kuratora.

Dowód: dokumenty dotyczące ustanowienia kuratora (k. 2, k. 300-301, k. 309-310 akt IX RNs 23/05 Sądu Rejonowego w Poznaniu).

Z dniem 27 kwietnia 2007 r. doszło do przekształcenia Towarzystwa (...) S.A. w (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W..

Dowód: dane rejestrowe (k. 22 i k. 232-233 akt 1 Ds. 763/12/IV Prokuratury Rejonowej Warszawa-Ochota w Warszawie).

Oskarżony D. M. ma 48 lat. Posiada wykształcenie wyższe, z zawodu jest inżynierem mechanikiem. Jest żonaty i ma pełnoletniego syna. Ma stałe zatrudnienie na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony na stanowisku specjalisty ds. sporządzania świadectw charakterystyki energetycznej z wynagrodzeniem 1.170 zł. D. M. nie był karany sądownie za przestępstwa i przestępstwa skarbowe.

Dowód: dane osobopoznawcze (k. 69), kwestionariusz wywiadu środowiskowego (k. 53-55), dane o karalności oskarżonego (k. 56, k. 412).

Pismem z dnia 19 stycznia 2011 r. C. T..U. S.A. (...)złożyła zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przez D. M.na szkodę tej spółki przestępstwa przywłaszczenia mienia o wartości 499.577,19 zł. W rezultacie tego zawiadomienia w dniu 7 lipca 2011 r. prokurator Prokuratury Rejonowej Warszawa-Ochota w Warszawie wszczął śledztwo o sygn. akt 1 Ds. 425/11/IX, w sprawie o przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. Jednakże po przeprowadzeniu śledztwa, postanowieniem z dnia 25 maja 2012 r., zatwierdzonym przez prokuratora Prokuratury

Rejonowej Warszawa-Ochota w Warszawie, umorzono śledztwo w tej sprawie, na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., wobec braku znamion czynu zabronionego. Wskazane orzeczenie zostało uchylone postanowieniem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 6 sierpnia 2012 r., wydanym w sprawie o sygn. akt VIII Kp 942/12. Postępowanie przygotowawcze w efekcie było kontynuowane pod sygn. akt 1 Ds. 593/12/IV i 1 Ds. 763/12/IV Prokuratury Rejonowej Warszawa-Ochota w Warszawie i postanowieniem z dnia 31 października 2012 r., zatwierdzonym przez prokuratora Prokuratury Rejonowej Warszawa-Ochota w Warszawie zostało ponownie umorzono na podstawie art. 322 § 1 k.p.k., wobec niewykrycia sprawcy czynu zabronionego.

Dowód: dokumenty dotyczące przebiegu śledztwa w sprawie (k. 1-4, k. 40, k. 191-192, k. 239-241 i k. 252-253 akt 1 Ds. 763/12/IV Prokuratury Rejonowej Warszawa-Ochota w Warszawie).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

1. częściowo wyjaśnień oskarżonego D. M. i jego danych osobopoznawczych (k. 69; k. 98-102, k. 148-149, k. 450),

2. zeznań świadków:

- M. K. (1)(k. 37-38 akt 1 Ds. 763/12/IV Prokuratury Rejonowej Warszawa-Ochota w Warszawie w zw. z k. 487, k. 486-487),

- częściowo M. K. (2) (k. 149-151),

- L. M. (k. 183),

- W. J. (k. 213),

- A. W. (2) (k. 213-214),

- L. K.(k. 112-113 akt 1 Ds. 763/12/IV Prokuratury Rejonowej Warszawa-Ochota w Warszawie w zw. z k. 491),

- częściowo A. M.(k. 127-128 i k. 158 akt 1 Ds. 763/12/IV Prokuratury Rejonowej Warszawa-Ochota w Warszawie w zw. z k. 134, k. 134-135),

- częściowo A. Ś.(k. 172-174 akt 1 Ds. 763/12/IV Prokuratury Rejonowej Warszawa-Ochota w Warszawie w zw. z k. 149, k. 147-149, k. 489-490),

- częściowo J. W. (1)(k. 117 akt 1 Ds. 763/12/IV Prokuratury Rejonowej Warszawa-Ochota w Warszawie w zw. z k. 136, k. 136-137),

- częściowo Z. P. (k. 487-489),

- M. W.(k. 132 akt 1 Ds. 763/12/IV Prokuratury Rejonowej Warszawa-Ochota w Warszawie w zw. z k. 491),

- J. B. (k. 382-383 w zw. z k. 450),

- Z. T. (k. 384-385 w zw. z k. 450),

3. opinii biegłego sądowego z zakresu finansów i rachunkowości dra T. K.:

- częściowo pisemnej z dnia 19 stycznia 2014 r. (k. 261-321),

- ustnej z dnia 28 stycznia 2014 r. (k. 333-339),

- uzupełniającej pisemnej z dnia 3 lutego 2014 r. (k. 351-364),

- ustnej z dnia 27 lutego 2014 r. (k. 445-450),

4. dokumentów w postaci:

- kwestionariusza wywiadu środowiskowego (k. 53-55),

- danych o karalności (k. 56, k. 412),

- odpisu z KRS (k. 117-118),

- pisma Prokuratury Okręgowej w Szczecinie (k. 140),

- dokumentacji podatkowej (k. 143, k. 429-430, k. 437, k. 464),

- pisma (...) S.A. (k. 153),

- dokumentacji związanej z udzieleniem gwarancji (k. 229-252),

- informacji o prowadzeniu postępowania upadłościowego (k. 380, k. 428, k. 432, k. 442, k. 527, k. 546, k. 572-580, k. 583-591),

- protokołu przeszukania (k. 386-387),

- informacji o aktach (k. 516-517),

- pisma (...) Krajowej Rady Komorniczej (k. 593),

- dokumentów z akt Prokuratury Rejonowej Warszawa-Ochota w Warszawie o sygn. 1 Ds. 763/12/IV,

- dokumentów z akt rejestrowych Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o.,

- dokumentów z akt Sądu Okręgowego w Zielonej Górze o sygn. V Ng 979/01,

- dokumentów z akt płatnika składek P/2 znak (...),

- dokumentów z akt płatnika składek P/3 znak (...),

- dokumentów z akt Komornika Sądowego Rewiru XIV przy Sądzie Rejonowym w Poznaniu A. G. o sygn. XIV KM 131/07 i XIV KM 384/07,

- dokumentów z akt Komornika Sądowego Rewiru I przy Sądzie Rejonowym w Poznaniu J. W. (2) o sygn.: I KM 2310/04, I KM 4136/04, I KM 973/06, I KM 703/06 i I KM 1760/07,

- dokumentów z akt Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Poznań-Stare Miasto w P. J. W. (2) o sygn. KM 3417/05 i KM 271/08,

- dokumentów z akt byłego Sądu Rejonowego w Szczecinie o sygn.: XIII GNc 2100/04, I Nc 214/03 i I Nc 552/02,

- dokumentów z akt Sądu Rejonowego w Legnicy o sygn. I Co 1712/01,

- dokumentów z akt Sądu Okręgowego w Legnicy o sygn. VI GNc 84/01,

- dokumentów z akt byłego Sądu Rejonowego w Poznaniu o sygn.: XII GNc 6913/03, II Nc 1446/04/6, XI GNc 7955/06/9 i IX RNs 23/05,

- dokumentów z akt Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie o sygn. XII U 127/01 (uprzednio XIII U 127/01).

Oskarżony D. M. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i składał wyjaśnienia.

Oskarżony ogólnie omówił działalności Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o., przy czym potwierdził zbycie udziałów A. Ś., zawieranie umów gwarancji, odejście z zarządu, prowadzenie rozmów z inwestorem. Zaznaczył, że współpraca z (...) S.A. trwała długo i układała się poprawnie, zaś kondycja Spółki w czasie jego prezesury była bardzo dobra. Wykluczył, aby otrzymał wezwania do zapłaty kierowane przez pokrzywdzoną.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie, w jakim nie znalazły one wyraźnego i wiarygodnego zaprzeczenia w innych dowodach, a przy tym były one logiczne i spójne. W związku z tym wiarygodne były twierdzenia oskarżonego odnośnie do tego, że zawarł on umowę gwarancji ubezpieczeniowej objętej zarzutami i była to kolejna tego typu umowa zawarta przez Spółkę, ogólnie omówił przedmiot działalności Spółki, potwierdził zbycie udziałów i odejście z zarządu, albowiem miało to także potwierdzenie w zebranych dokumentach, wnioskach opinii biegłego, wiarygodnych zeznaniach A. M. i L. K..

Niewiarygodne były wyjaśnienia, że w chwili jego odejścia Spółka była w bardzo dobrej kondycji, gdyż przeczyły temu wnioski opinii biegłego z zakresu finansów i rachunkowości oraz zebrane dokumenty, które wskazywały, że z końcem 2000 r.-początkiem 2001 r. Spółka powinna ogłosić upadłość i miała zaległości w płatnościach. W ocenie Sądu same wyjaśnienia oskarżonego potwierdzały jego wiedzę w tym zakresie, skoro sam przyznał, że śledził wyniki finansowe Spółki na bieżąco. Sąd nie miał podstaw aby odmówić wiary twierdzeniom oskarżonego, że sprzedał on udziały A. Ś. jako pośrednikowi z powodu złego stanu zdrowia brata, zwłaszcza, że korespondowało to z wypowiedziami A. Ś. i A. M.. Jednocześnie jednak na podstawie wniosków opinii biegłego z zakresu finansów i rachunkowości oraz zebranej dokumentacji Sąd uznał, że wynikało to także z pogarszającej się kondycji finansowej Spółki. Poza tym Sąd nie miał wystarczających podstaw dowodowych, aby ustalić, że oskarżony otrzymywał korespondencję od pokrzywdzonej dotyczącą zwrotu należności uruchomionej gwarancji ubezpieczeniowej, czy wydania przewłaszczonych wyrobów tytoniowych, co w świetle art. 5 § 2 k.p.k. przemawiało za wiarygodnością jego wyjaśnień w tym zakresie. (...) oskarżonego o realizacji gwarancji nie przesądzała treść pisma Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o. z dnia 5 marca 2001 r., skoro w tej dacie oskarżony nie był już współnikiem spółki i Prezesem Zarządu, pismo to nie zostało przez niego sporządzone i poprzedało uruchomienie gwarancji.

Owe wyjaśnienia poza tym niewiele wniosły do sprawy, albowiem nie zawierały szczegółów istotnych dla oceny zarzutów karnych. Ponadto jednak jako wiarygodne Sąd przyjął twierdzenia oskarżonego, w których nie przyznawał się do stawianych mu zarzutów, co zostało szerzej rozwinięte poniżej i w części prawnej uzasadnienia.

W kwestii zarzutu przywłaszczenia wyrobów tytoniowych Sąd nie dopatrył się bezpośrednich dowodów przemawiających za sprawstwem oskarżonego, a jawiące się co do oceny tego elementu stanu faktycznego wątpliwości Sąd rozstrzygnął na jego korzyść zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 5 § 2 k.p.k. Przeprowadzone przez Sąd wyczerpujące postępowanie dowodowe mimo podjęcia z urzędu wielu starań w kierunku ustalenia miejsca przechowywania dokumentacji Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o., majątku tej Spółki, informacji o działalności tej Spółki i jej sytuacji finansowej oraz osób mogących mieć wiedzę o tej działalności Spółki nie pozwoliły w istotny sposób rozszerzyć materiału dowodowego, co wynikało przede wszystkim z upływu czasu. Sąd podjął z urzędu działania w kierunku uzyskania dokumentacji handlowej Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o. i informacji o Spółce, zarządzając przeszukanie w ostatniej siedzibie Spółki oraz zwracając się do ZUS i urzędów skarbowych, sądów upadłościowych, cywilnych i gospodarczych oraz komorników. Postępowanie dowodowe nie pozwoliło przede wszystkim ustalić sposobu wyprodukowania wyrobów tytoniowych objętych przewłaszczeniem z majątku Spółki, momentu w jakim mienie to wyszło spod władztwa Spółki, jak też osób ponoszących odpowiedzialność za ten stan. Zgodnie ze stanowiskiem judykatury, dowód z poszlak może być pełnowartościowym dowodem winy dopiero wtedy, gdy łańcuch poszlak rozumianych jako udowodnione fakty uboczne prowadzą pośrednio, tj. w drodze logicznego rozumowania, do stwierdzenia jednej tylko pewnej wersji zdarzenia, z której niewątpliwie wynika, że tylko oskarżony jest sprawcą czynu (por. wyrok SN z dnia 28 czerwca 2001 r., II KKN 550/98, LEX nr 51674). Zdaniem Sądu wskazana sytuacja procesowa nie wystąpiła w niniejszej sprawie, albowiem ustalenia pośrednie nie prowadziły do uznania, że to wyłącznie oskarżony odpowiadać mógł za spożytkowanie zapasów magazynowych Spółki na inne cele aniżeli pokrycie

roszczeń pokrzywdzonej. Przede wszystkim brak było podstaw dowodowych do uznania, że oskarżony w czasie pełnienia funkcji Prezesa Zarządu i zajmowania pozycji współnika rozporządził cudzymi wyrobami tytoniowymi, co rozszerzone zostało w części prawnej uzasadnienia. Ze względu na upływ czasu (pismo (...) S.A. - k. 153) Sądowi nie udało się także uzyskać dodatkowej dokumentacji dotyczącej współpracy handlowej Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o. z (...) S.A., która mogłaby rzutować na ocenę kondycji finansowej tego pierwszego podmiotu.

Należy w tym miejscu podkreślić, że za sprawstwem oskarżonego w żadnej mierze nie przemawiała treść postanowienia prokuratora Prokuratury Rejonowej del. do Prokuratury Okręgowej w Szczecinie z dnia 11 września 2001 r. (sygn. akt V Ds. 20/01) o umorzeniu śledztwa w sprawie usiłowania wyłudzenia na szkodę (...) S.A., skoro tamto postępowanie dotyczyło zupełnie innego zdarzenia niż badane w niniejszym postępowaniu, a Sąd obecnie był obowiązany samodzielnie rozstrzygać zagadnienia faktyczne i prawne w sprawie i nie był związany treścią uzasadnienia wydanego w innej sprawie (art. 8 § 1 i 2 k.p.k.). Jednocześnie Sąd podjął działania w celu uzyskania akt wskazanej sprawy, jednak ze względu na upływ czasu zostały one zbrakowane (k. 140). Dla sprawy nie miał też znaczenia raport badania gwarancji ubezpieczeniowej z załącznikami (k. 209-230 akt 1 Ds. 763/12/IV), skoro dotyczył on innych aspektów działalności Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o., nie związanych z gwarancją ubezpieczeniową objętą zarzutami w niniejszej sprawie. Zresztą z samego faktu pogorszenia się sytuacji finansowej Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o. nie można było zdaniem Sądu wyprowadzać oceny, że oskarżony dopuścił się przywłaszczenia mienia, gdyż brak było innych dowodów uzasadniających taką stanowczą ocenę. Nie miały bezpośredniego znaczenia dla sprawy szczegóły działalności (...) sp. z o.o. i związane z tym dokumenty, skoro choć zostało jednoznacznie wykazane, że powiązany z nią jest D. M., to jednak brak było jednoznacznych dowodów wskazujących, aby oskarżony miał związek ze zwrotem do pokrzywdzonej spółki pisma zawierającego wezwanie do zapłaty oraz aby miało to bezpośredni związek z zarzutami aktu oskarżenia, które obejmują zdarzenia sprzed kilku lat. Brak odbierania korespondencji kierowanej przez pokrzywdzoną do oskarżonego zdaniem Sądu nie przesądzał o jego sprawstwie i świadomym unikaniu przez niego kontaktu z pokrzywdzoną, zwłaszcza, że korespondencja była do niego kierowana już po jego odejściu z Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o.

W kwestii zarzutu oszustwa Sąd uznał, że brak było dowodów wskazujących, aby oskarżony przy zawarciu umowy gwarancji lub wcześniej w jakikolwiek sposób świadomie wprowadził w błąd pokrzywdzoną spółkę, czy wyzyskał jej błąd. Przede wszystkim brak było podstaw do uznania, że oskarżony podejmował bezpośrednie działania w kierunku uzyskania wsparcia w postaci gwarancji, skoro wniosek o jej przyznanie złożył jego brat, a oskarżony tylko zawarł samą umowę. Poza tym w świetle ustaleń faktycznych, dokumentów załączonych do wniosku zasadna była ocena, że przedstawiciele Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o. przedstawili rzeczywisty stan finansowy tej spółki kontrahentowi i mieli zamiar wywiązać się z zawartej umowy. Za tym ostatnim przemawiał znaczy stan zapasów magazynowych Spółki - biegły z zakresu finansów i rachunkowości oszacował wartość stanu magazynowego wszystkich towarów Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o. w dniu 26 lipca 2000 r. między 9.588.939,88 zł a 10.395.862,16 zł, w tym wartość towarów tytoniowych między 8.277.172,91 zł a 8.973.708,22 zł. Ta okoliczność zdaniem Sądu wskazywała na to, że sytuacja magazynowa Spółki mimo ówczesnie trudnej sytuacji finansowej umożliwiała wywiązanie się z zobowiązań wobec dostawców towarów. Wolę wywiązania się z umowy w opinii Sądu potwierdzała także wcześniejsza współpraca z (...) S.A., która przebiegała prawidłowo oraz to, że do zaległości doszło dopiero w styczniu 2001 r., a więc po kilku miesiącach obowiązywania gwarancji.

Wiarygodne zdaniem Sądu były **zeznania świadka M. K. (1)**, który jako przedstawiciel pokrzywdzonej i (...) - Finanse sp. z o.o. omówił znane mu okoliczności udzielenia Przedsiębiorstwu Handlowemu (...) sp. z o.o. gwarancji ubezpieczeniowej, realizacji tej gwarancji i czynności podejmowanych przez zakład ubezpieczeń w celu uzyskania zwrotu wypłaconych (...) S.A. należności. Owe zeznania nie miały zaprzeczenia w innych dowodach i korespondowały z treścią zebranej do sprawy dokumentacji. Jednocześnie nie pozwalały czynić samodzielnych i dodatkowych ustaleń do sprawy, albowiem świadek nie miał kontaktów z dłużnikiem, nie potrafił wskazać okoliczności rozporządzenia stanem magazynowym ubezpieczającego i opierał swoje wiadomości w sprawie wyłącznie na podstawie dokumentacji pokrzywdzonej, a sprawą zajmował się dopiero na etapie windykacji zwrotu należności wypłaconych z gwarancji. Owe zeznania nie pozwoliły przypisać oskarżonemu przywłaszczenia wyrobów tytoniowych objętych przewłaszczeniem, a

wskazujące na to zeznania świadka nie były szczegółowe, bezstronne i nie miały potwierdzenia w innych dowodach, stanowiąc jedynie domysły świadka.

Wiarygodne w większości były **zeznania świadka M. K. (2)**, który z ramienia Towarzystwa (...) S.A. I Oddział w G. W.. zawarł umowę przewłaszczenia z dnia 26 lipca 2000 r. z Przedsiębiorstwem Handlowym (...) sp. z o.o. Owe zeznania nie miały istotnego znaczenia dla sprawy, bowiem świadek jedynie potwierdził, że podpisał taką umowę, przy czym ze względu na upływ czasu nie był w stanie więcej powiedzieć, w szczególności na temat swoich kontaktów z oskarżonym, sposobie oceny kondycji finansowej kontrahenta, czy innych okoliczności zawarcia umowy. Jednocześnie ogólnie podkreślił, że dział ubezpieczeń musiał badać kondycję finansową zainteresowanego gwarancją, a umowa ubezpieczenia z reguły był wystawiana odrębnie niż sam dokument gwarancji. Sąd odmówił wiary tym zeznaniom w zakresie, w jakim świadek podał, że obok dokumentu gwarancji musiała być sporządzona umowa ubezpieczenia, albowiem odrębnej pisemnej umowy ubezpieczenia nie zabezpieczono w sprawie - nie przedstawiła jej też nigdy pokrzywdzona, jak też nigdy nie powoływała się szczegółowo na jej treść. W ocenie Sądu na treść zeznań świadka w tym zakresie wpłynął upływ czasu, rutyna i brak znajomości specyfiki sprawy. Na sporządzenie takiej pisemnej umowy nie wskazywał także przedstawiony przez oskarżenie regulamin udzielania gwarancji, skoro brak było jednoznacznych podstaw wskazujących, że dotyczył on gwarancji udzielonej Spółce. Ze względu na brak zabezpieczenia odrębnego od gwarancji dokumentu umowy ubezpieczenia Sąd uznał, że w sprawie został sporządzony na piśmie jedynie dokument gwarancji i w związku z tym wyłącznie do tego dokumentu odwoływała się umowa przewłaszczenia, w tym konstruując warunki nabycia przez ubezpieczyciela własności wyrobów tytoniowych.

Niewiele do sprawy wniosły wiarygodne **zeznania świadków L. M., W. J. i A. W. (2)**, którzy jako pracownicy Towarzystwa (...) S.A. I Oddział w G. W.. zostali wskazani przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego jako osoby, które mogły zajmować się weryfikacją wniosku Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o. o udzielenie gwarancji ubezpieczeniowej, w tym oceną kondycji finansowej tej osoby prawnej. Wskazani świadkowie jednak nie mieli żadnej wiedzy o sprawie, co miało swoje uzasadnienie chociażby upływem czasu pomiędzy momentem zawarcia umowy a chwilą składania zeznań. W konsekwencji owe zeznania nie nadawały się do wykorzystania przy czynieniu ustaleń faktycznych.

Na przymiot wiarygodności zasługiwały nadto **zeznania świadka L. K.**, który jako były pracownik (...) S.A. potwierdził współpracę tego podmiotu z Przedsiębiorstwem Handlowym (...) sp. z o.o. Owe zeznania korespondowały z treścią zgromadzonej dokumentacji handlowej. Świadek nie miał jednak szczegółowej wiedzy o tej współpracy, jak też o relacjach tego ostatniego podmiotu z pokrzywdzoną spółką, a w związku z tym owe zeznania nie mogły zostać wykorzystane do czynienia istotnych ustaleń w sprawie.

Przechodząc w tym miejscu do oceny **zeznań świadków: A. M., A. Ś., J. W. (1) i Z. P.** należy podkreślić, że Sąd podszedł do nich z dużą rezerwą i ostrożnością, jako do środków dowodowych pochodzących od osób zainteresowanych w sprawie. W świetle stanowiska judykatury nieuzasadnione jest doszukiwanie się w zeznaniach świadków nieprawdy, póki nie pojawią się powody do takiej podejrzliwości (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 27 stycznia 1994 r., II AKr 243/93, KZS 1994/2 poz. 19). Z kolei o wiarygodności zeznań świadka decyduje przede wszystkim to, czy znalazły one przekonujące potwierdzenie w pozostałym do dyspozycji sądu materiale dowodowym, a jedynie przy braku takiego potwierdzenia, mogą przy ocenie zeznań mieć znaczenie także okoliczności dotyczące osobowości zeznającego, jego zachowanie się przed zejściem i inne momenty mogące rzutować na wiarygodność tego, co świadek mówi (por. wyrok SN z dnia 28 maja 1979 r., I KR 91/79, LexPolonica nr 321597). W związku z tym Sąd wykorzystał te zeznania do ustaleń faktycznych w ograniczonym zakresie, w części, w jakiej były logiczne, stanowcze i miały potwierdzenie w innych dowodach i zasadach doświadczenia życiowego. Sąd nie wykorzystał owych zeznań do czynienia istotnych ustaleń faktycznych w sprawie, albowiem ich treść nie odnosiła się do zarzutów objętych aktem oskarżenia. O ile w świetle tych zeznań i dokumentów rejestrowych wykazane zostało, że J. W. (1) i Z. P. jedynie nominalnie występowali jako Prezesi Zarządu Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o., a ich dane osobowe zostały wykorzystane w celu wykazania istnienia organów spółki, to jednak owe zeznania jak też inne dowody nie pozwalały ustalić, że oskarżony miał tego świadomości, czy wręcz, że następowało to z jego inicjatywy w celu popełnienia przestępstwa. Zeznania te pozwalały jedynie stwierdzić, że okoliczność ta pozostawała w związku

z działalnością A. Ś., na znajomość z którym wskazali zarówno J. W. (1) i Z. P.. Zebrane dokumenty potwierdziły, że D. M. przestał być Prezesem Zarządu z dniem 12 lutego 2001 r., a współnikiem Spółki z dniem 2 marca 2001 r. Wprawdzie do ujawnienia tych zmian w KRS doszło z opóźnieniem - wpis zmiany składu zarządu nastąpił w dniu 4 grudnia 2001 r., a zmiany współników w dniu 29 maja 2002 r., to jednak oskarżony niezwłocznie złożył wniosek o wpis zmiany składu zarządu już w dniu 15 lutego 2000 r., a obowiązek składania wniosków o wpis spoczywał na aktualnych członkach zarządu. Poza tym oskarżony został wyrejestrowany z ubezpieczenia społecznego z dniem 1 marca 2001 r., a zmiana składu zarządu i zbycie udziałów A. Ś. zostały potwierdzone w formie notarialnej, co gwarantowało moment w którym to nastąpiło, zwłaszcza, że wpis do KRS miał w tym zakresie charakter deklaratoryjny. Poza ustaleniami sprawy musiały pozostać okoliczności w jakich J. W. (1) i Z. P. zostali powołani do zarządu Spółki i czy wykonywali związane z tym obowiązki, skoro nie zostało potwierdzone, że za ich działalnością stał oskarżony. Także ogólna i wymijająca treść zeznań wskazanych na wstępie świadków nie mogła zdaniem Sądu przemawiać za sprawstwem oskarżonego, przy braku innych dowodów przemawiających za właśnie taką oceną jego zachowań, zwłaszcza, że nie dające się usunąć wątpliwości należy rozstrzygać na korzyść oskarżonego (art. 5 § 2 k.p.k.).

Do czynienia ustaleń w sprawie Sąd częściowo wykorzystał **zeznania świadka A. M.**. A. M. omówił swoje związki z Przedsiębiorstwem Handlowym (...) sp. z o.o., jak też ogólnie współpracę tej spółki z (...) S.A. i pokrzywdzoną. Sąd uznał te zeznania za w większości wiarygodne, gdyż miały one potwierdzenie w zebranej dokumentacji rejestrowej i handlowej Spółki. Wiarygodne były więc jego twierdzenia o tym, że zajmował w Spółce stanowisko Wiceprezesa Zarządu, był jej współnikiem, odszedł ze Spółki wraz z bratem na przełomie 2000 i 2001 r. i Spółka współpracowała z (...) S.A. Świadek nie potrafił nic powiedzieć na temat istotnej dla sprawy gwarancji ubezpieczeniowej i szczegółów działalności, jak też zaprzeczył, aby wiedział coś na temat wyrobów tytoniowych przechowanych w Spółce w chwili jego odejścia. W związku z tym, że owe zeznania nie były szczegółowe ograniczona była możliwość ich wykorzystania do sprawy. Sąd odmówił wiary tym zeznaniom, że to oskarżony miał większość udziałów w Spółce, albowiem przeczyły temu dokumenty rejestrowe. Niewiarygodne były też twierdzenia świadka, że w chwili jego odejścia Spółka znajdowała się w dobrej kondycji finansowej i nie było nieprawidłowości, skoro przeczyły temu wnioski opinii biegłego z zakresu finansów i rachunkowości oraz zebrane dokumenty, które wskazywały, że z końcem 2000 r.-początkiem 2001 r. Spółka powinna ogłosić upadłość i miała zaległości w płatnościach. Zdaniem Sądu nie zasługiwały w tym zakresie na uwzględnienie twierdzenia świadka, że nie zajmował się w ostatnim okresie działalnością Spółki, skoro zebrane dokumenty, w szczególności zamówienia towaru kierowane do (...) S.A., czy deklaracje podatkowe były opatrzone jego nazwiskiem. Sąd nie miał też podstaw, aby kwestionować twierdzenia świadka, że wszelka dokumentacja Spółki została przekazana A. Ś. jako nowemu współnikowi, skoro nie miało to zaprzeczenia w innych dowodach. Nadto zeznania świadka o zbyciu udziałów A. Ś. i to już po odejściu z zarządu korespondowały z zebranymi dokumentami i nie było kwestionowane przez strony. Także twierdzenia o tym, że postanowili sprzedać udziały z powodu jego problemów zdrowotnych miały potwierdzenie w zeznaniach A. Ś. oraz w wyjaśnieniach oskarżonego, przy braku dowodów temu przeciwnych. Owe zeznania nie były natomiast istotne dla sprawy, albowiem nie pozwalały określić sytuacji finansowej Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o. w okresie objętym zarzutami, jak też stwierdzić co stało się z zapasami magazynowymi tej Spółki.

Niewiele do sprawy wniosły **zeznania świadka A. Ś.**, który choć potwierdził nabycie udziałów w Przedsiębiorstwie Handlowym (...) sp. z o.o., to jednak nie potrafił wskazać szczegółów z tym związanych, zasłaniając się niepamięcią, upływem czasu i zbyciem udziałów innej osobie. Sąd dostrzegł, że zeznania te były niespójne i niekonsekwentne, albowiem świadek wskazywał więcej szczegółów sprawy przy kolejnych przesłuchaniach. W ocenie Sądu owe zeznania były na tyle ogólne, że nie pozwalały czynić jednoznacznych i samodzielnych ustaleń faktycznych w sprawie. Jednocześnie twierdzenia świadka o tym, że nie zna on okoliczności dotyczących przechowywania wyrobów tytoniowych Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o. oraz że nie posiada dokumentów Spółki nie miały zaprzeczenia w innych dowodach i zostały przez Sąd ocenione jako wiarygodne. Z kolei fakt planowanego przejęcia Spółki przez inny podmiot i powierniczego nabycia udziałów od braci M. miał potwierdzenie w zeznaniach A. M. i wyjaśnieniach D. M., przy braku zaprzeczenia w innych środkach dowodowych, co przemawiało za wiarygodnością tych wypowiedzi.

W niewielkim zakresie Sąd wykorzystał do sprawy **zeznania świadków J. W. (1) i Z. P.** Obaj świadkowie nie mieli wiedzy o współpracy Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o. z (...) S.A. i Towarzystwem (...) S.A., jak też o gospodarce magazynowej tej pierwszej spółki. W związku z tym owe zeznania nie miały znaczenia dla sprawy. Świadkowie zostali powołani do zarządu Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o. już po odejściu ze Spółki oskarżonego i nie mieli z nim bezpośredniej styczności. Natomiast jak już wskazano poza zakresem sprawy zdaniem Sądu pozostawały szczegółowe okoliczności ujawnienia J. W. (1) i Z. P. jako członków zarządu spółki w KRS i ich wiedzy o tym fakcie, albowiem wykraczało to poza zakres przedmiotowy i podmiotowy sprawy, zakreślony zarzutami aktu oskarżenia.

Należy jedynie zaznaczyć, że Sąd odmówił wiary zeznaniom J. W. (1) w zakresie, w jakim zaprzeczał on, aby wiedział coś o powołaniu do zarządu Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o. i o działalności tej spółki, albowiem przeczyły temu późniejsze zeznania tego świadka. J. W. (1) bowiem w toku rozprawy potwierdził swoją znajomość z A. Ś., złożenie podpisów pod niektórymi dokumentami w związku z wpisem do rejestru przedsiębiorców, a przy tym ostatecznie przyznał, że być może pełnił funkcję w zarządzie. Jednocześnie wiarygodne były twierdzenia świadka, że nie miał on szczególnej wiedzy o działalności spółki i przygotowania do pełnienia funkcji w zarządzie, albowiem logicznie wyjaśnił, że od marca 2001 r. przebywał w zakładzie karnym, z zawodu jest ślusarzem-spawaczem, a zebrana dokumentacja wykluczyła, aby spółka ta prowadziła faktyczną działalność po marcu 2001 r. Wiarygodne były też te zeznania, gdzie świadek zaprzeczył, aby znał oskarżonego i się z nim kontaktował, albowiem nie miało to zaprzeczenia w innych dowodach i zasadach doświadczenia życiowego. W końcu wiarygodne było, że J. W. (1) został faktycznie powołany do zarządu Spółki, skoro ostatecznie to świadek samodzielnie potwierdził i miało to odzwierciedlenie w aktach rejestrowych.

Z. P. podał, że nigdy nie był prezesem zarządu, przy czym wskazał, że zna A. Ś., a jego dane odpowiadały tym zgłoszonym do rejestru przedsiębiorców. Owe zeznania pozwalały potwierdzić, że świadek figuruje jako Prezes Zarządu, przy czym nie pozwalały na czynienie szerszych ustaleń, zwłaszcza, że wykluczył on, że zna oskarżonego.

Nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy **zeznania świadka M. W.**, który odniósł się w nich do treści pisma (...) sp. z o.o. z dnia 18 grudnia 2007 r. i związków z tą spółką oskarżonego. Kwestia ewentualne podrobienia wskazanego dokumentu została wyłączona przez prokuratora do odrębnego postępowania i nie mogła być przedmiotem oceny w niniejszym procesie. Jako okoliczność mającą znaczenia dla sprawy Sąd uznał jedynie to, że pismem tym zwrócono pokrzywdzonej wezwanie do zapłaty kierowane do D. M. z zaprzeczeniem, aby zostało mu ono doręczone.

Nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia wiarygodne zeznania świadków **J. B. i Z. T.**, którzy wypowiedzieli się na temat zajmowania przez Przedsiębiorstwo Handlowe (...) sp. z o.o. lokalu położonego w P., przy ul. (...). Owi świadkowie zbieżnie wykluczyli, aby lokal ten był w ostatnich latach zajmowany przez ten podmiot, bądź aby znali miejsce przechowywania dokumentacji tej spółki. Ich zeznania korespondowały z protokołem przeszukania tego lokalu, jak też z dokumentacją sprawy - w tym rejestrową i podatkową wskazującą, że Spółka aktualnie nie prowadzi działalności gospodarczej i nie jest znane miejsce przechowywania jej dokumentacji.

Przydatne dla sprawy były **opinie biegłego sądowego z zakresu finansów i rachunkowości dra T. K., złożone w formie opinii pisemnych oraz opinii ustnych na rozprawie.** Opinie te, rozpatrywane jako całość, pozwoliły Sądowi ustalić stan finansowy Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o. w latach 1998-2001, w szczególności w aspekcie osiągniętych przez ten podmiot wyników finansowych, stwierdzić jakie były procedury zabezpieczenia umów ubezpieczeń finansowych w tej spółce oraz określić w ograniczonym zakresie wielkość stanów magazynowych spółki w dniu 26 lipca 2000 r. oraz w dniu sprzedaży przez oskarżonego D. M. udziałów w spółce. Biegły przy tym miał dostęp do pełnego materiału źródłowego zebranego w sprawie, istotnego z punktu widzenia oceny działalności i kondycji finansowej Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o., którego rzetelność nie była kwestionowana w procesie, a który obejmował dokumentację rejestrową, bilansową i podatkową. Biegły nie

kwestionował w swych opiniach treści przedłożonej mu dokumentacji źródłowej, co przemawiało za możliwością jej wykorzystania do sprawy i jej rzetelnością.

W ocenie Sądu biegły wykazał się należyłą wiedzą i przygotowaniem. Jednocześnie jasno i zrozumiale przedstawił metodologię swej pracy, która prowadziła do wyprowadzenia konkretnych ocen i wniosków. Ponadto T. K. w opiniach uzupełniających samodzielnie i jasno objaśnił z jakiego powodu dokonał modyfikacji wniosków końcowych pierwotnej opinii w zakresie określenia możliwej wielkości stanów magazynowych Spółki. Zmiana wniosków opinii zdaniem Sądu nie podważała wiarygodności opinii jako całości, skoro biegły samodzielnie poprawił swój błąd, a wskazana przez niego modyfikacja została szczegółowo omówiona. Biegły bowiem wskazał, że błędny wniosek co do wielkości stanów magazynowych z początku 2001 r. był wynikiem wyłącznie omyłki w zakresie przyjęcia kwoty wyjściowej w jednej z tabel. Jednocześnie treść opinii biegłego po uzupełnieniu nie była kwestionowana przez strony. Sąd nie miał także podstaw, aby kwestionować wyniki pracy tego biegłego.

Biegły jednoznacznie i konsekwentnie stwierdził, że w oparciu o zgromadzony w aktach sprawy materiał dowodowy, nie jest możliwe ustalenie rzeczywistej wartości stanu magazynu Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o. mieszczącego się w S., przy ul. (...), w dniu zawarcia umowy przewłaszczenia oraz w dniu sprzedaży przez oskarżonego udziałów w w/w spółce, tj. w dniach 26 lipca 2000 r. i 2 marca 2001 r. Jednocześnie zaznaczył, że jest możliwe ustalenie przybliżonej wartości łącznego stanu magazynowego zawierającego wszystkie towary oraz przybliżonej wartości łącznego stanu magazynowego zawierającego jedynie towary tytoniowe w tych datach, co zdaniem Sądu przemawiało za możliwością wykorzystania jego opinii do ustalenia stanów magazynowych spółki, zwłaszcza, że przewłaszczenie nie określało konkretnych cech wyrobów tytoniowych, a więc nie było wykluczone przemieszczanie zapasów magazynowych pomiędzy oddziałami.

Biegły początkowo podał, że przybliżona wartość stanu magazynowego wszystkich towarów Spółki w dniu 26 lipca 2000 r. wynosiła 7 578 888,21 zł, w tym wartość towarów tytoniowych wynosiła 6.542.096,31 zł, zaś przybliżona wartość stanu magazynowego wszystkich towarów spółki w dniu 2 marca 2001 r. wynosiła 56.727,84 zł, w tym wartość towarów tytoniowych wynosiła 48.967,47 zł, przy czym biegły nie wykluczył, że równie dobrze na dzień 2 marca 2001 r. stan magazynowy mógł wynosić 0,00 zł.

T. K. podtrzymał treść swojej opinii z dnia 19 stycznia 2014 r. na rozprawie, szczegółowo podając dane na jakich oparł jej wnioski. Podkreślił, że w lipcu 2000 r. można przyjąć, że podpisanie umowy gwarancji ubezpieczeniowej przez Spółkę mieściło się w ramach ryzyka gospodarczego, ponieważ w tym czasie Spółka mogła podejmować działania ratujące jej sytuację majątkowo-finansową mimo że jej kondycja majątkowo-finansowa była w lipcu 2000 r. trudna. Jednocześnie biegły wskazał na omyłkowe wskazanie w pierwszej opinii kwoty 4.028.769 zł zamiast kwoty 6.145.572 zł dotyczącej wartości sprzedaży netto za luty 2001 r. co miało wpływ na dokonane obliczenia oraz ocenę wielkości stanów magazynowych z lutego 2001 r. Biegły logicznie i dogłębnie wyjaśnił ową omyłkę w pisemnej opinii uzupełniającej z dnia 3 lutego 2014 r., wskazując tam jednoznacznie, po ponownej analizie akt sprawy, że przybliżona wartość stanu magazynowego wszystkich towarów spółki w dniu 26 lipca 2000 r. zawierała się w przedziale między 9.588.939,88 zł a 10.395.862,16 zł, w tym wartość towarów tytoniowych mieściła się w przedziale między 8.277.172,91 zł a 8.973.708,22 zł, zaś przybliżona wartość stanu magazynowego wszystkich towarów spółki w dniu 2 marca 2001 r. zawierała się w przedziale między 0,00 zł a 806.922,28 zł, w tym wartość towarów tytoniowych mieściła się w przedziale między 0,00 zł a 696.535,31 zł. T. K. rozwinął tę kwestię w toku rozprawy w dniu 27 lutego 2014 r., wskazując na jakiej podstawie określił możliwe zakresy określające wartość stanu magazynowego Spółki w istotnych datach, przy czym dookreślił, że wniosek o ogłoszenie upadłości powinien być złożony w styczniu 2001 r.

Za wiarygodne Sąd uznał dowody z **dokumentów**, w części omówione powyżej. Ich autentyczności w większości nie kwestionowała żadna ze stron, a i Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu. W ograniczonym zakresie Sąd wykorzystał dokumenty rejestrowe Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o., których pochodzenie zakwestionowali J. W. (1) i Z. P., poprzestając na roli tych dokumentów w zakresie informacji ujawnionych w KRS.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

D. M. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od 26 lipca 2000 r. do dnia 19 stycznia 2011 r., w S., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przywłaszczył mienie o wartości 499.577,19 zł, przewłaszczone na rzecz (...) S.A. (obecnie (...) S.A. (...)) tytułem zabezpieczenia umowy ubezpieczeń finansowych, tj. o przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.,

II. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej zawarł w dniu 26 lipca 2000 r. w G.W.. w Oddziale Towarzystwa (...) S.A. umowę o udzielenie gwarancji ubezpieczeniowej kredytu kupieckiego nr (...), na mocy której została wydana Gwarancja Ubezpieczeniowa (...) z dnia 26.07.2000 r. oraz umowa przewłaszczenia na zabezpieczenie pod warunkiem nie wywiązania się z postanowień umowy ubezpieczeń finansowych (...) z dnia 26.07.2000 r. przez co wprowadził Towarzystwo (...) S.A. w błąd co do zamiaru spłaty zobowiązania wynikającego z umowy o współpracy handlowej w zakresie sprzedaży wyrobów tytoniowych zawartej pomiędzy (...) Sp. z o.o. a (...) S.A. doprowadzając ubezpieczyciela – Towarzystwo (...) S.A., do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

Według **art. 284 § 1 k.k.**, kto przywłaszcza sobie cudzą rzecz ruchomą lub prawo majątkowe, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3. Natomiast w **art. 284 § 2 k.k.** odrębnie spenalizowano przestępstwo sprzeniewierzenia mienia powierzonego jako typ kwalifikowany zwykłego przywłaszczenia. Art. 284 § 1 k.k. dotyczy mienia, które przypadkowo aczkolwiek legalnie znalazło się w posiadaniu sprawcy, zaś art. 284 § 2 k.k. obejmuje wszelkie sytuacje, w których mienie zostało powierzone sprawcy na przechowanie, przy zastrzeżeniu braku uprawnień po jego stronie do dysponowania rzeczą jak własną. Powierzenie rzeczy ruchomej jest bowiem przekazanie władztwa nad nią sprawcy z zastrzeżeniem jej zwrotu właścicielowi. Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem judykatury: „Przywłaszczeniem w rozumieniu kodeksu karnego jest bezprawne, z wyłączeniem osoby uprawnionej, rozporządzenie znajdującym się w posiadaniu sprawcy, cudzym mieniem ruchomym przez włączenie go do majątku swego lub innej osoby i powiększenie w ten sposób swojego lub innej osoby stanu posiadania. Nie wystarczy tu samo rozporządzenie cudzym mieniem jak własnym, lecz musi temu towarzyszyć tzw. animus rem sibi habendi, zamiar zatrzymania cudzego mienia ruchomego dla siebie lub dla innej osoby, bez żadnego ku temu tytułu.” (por. wyrok SN z dnia 6 stycznia 1978 r., V KR 197/77, OSNPG 1978/6 poz. 64 str. 3). Zamiar sprawcy musi obejmować także pozbawienie mienia właściciela bez jakiegokolwiek ekwiwalentu (por. wyrok SO w Tarnowie z dnia 22 listopada 2002 r., II AKa 494/2002, KZS 2002/12 poz. 73). Zamiar przywłaszczenia rzeczy powierzonej, realizujący się w rozporządzeniu przez sprawcę tą rzeczą jak własną nie obejmuje nieuprawnionego (niezgodnego z wolą powierzającego) wykorzystania jej, nawet w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, o ile nie towarzyszy mu cel definitywnego włączenia tej rzeczy do majątku sprawcy (wyrok SN z dnia 6 maja 2004 r., V KK 316/2003, KZS 2004/9 poz. 6). W tym świetle dla wypełnienia znamion przestępstwa przywłaszczenia niezbędne jest zaistnienie po stronie sprawcy umyślności wyłącznie w formie zamiaru bezpośredniego kierunkowego (dolus coloratus), polegającego na zamiarze postępowania z rzeczą jak właściciel mimo braku jakiegokolwiek do niej tytułu prawnego, a to dopiero w połączeniu ze znamieniem przedmiotowym przywłaszczenia, a więc zachowaniem polegającym na rozporządzeniu obiektem przez włączenie go do majątku swego lub innej osoby i powiększenie w ten sposób stanu posiadania swojego lub innej osoby, pozwala przypisać sprawcy popełnienie tego przestępstwa. W świetle stanowiska doktryny i orzecznictwa o przywłaszczeniu świadczyć mogą różnego rodzaju zachowania sprawcy, w szczególności bezprawne zatrzymanie rzeczy, bezprawne rozporządzenie cudzą rzeczą, zaprzeczanie posiadania rzeczy, czy zaprzeczanie obowiązku jej zwrotu, pod warunkiem jednak, że takim zachowaniom towarzyszy wskazany wyżej zamiar kierunkowy. Z kolei cechą charakterystyczną przywłaszczenia jest to, że nie towarzyszy mu element zaboru rzeczy, albowiem przedmiot przestępstwa znajduje się już w posiadaniu sprawcy. „Przeświadczenie sprawcy, że ma on prawo dysponować będącym w jego posiadaniu mieniem, wyłącza wymaganą dla występku z art. 284 k.k. umyślność, a w rezultacie czyn taki oceniany być może wyłącznie w aspekcie prawa cywilnego. Innymi słowy, jeżeli posiadacz rzeczy czuje się jej właścicielem, to dokonując jakiegokolwiek rozporządzenia taką rzeczą – nie może być świadom realizacji znamienia czasownikowego „przywłaszcza”, a tym samym nie wypełnia swoim zachowaniem znamion strony podmiotowej przestępstwa stypizowanego w art. 284 k.k.” (por. postanowienie SN z dnia 23 kwietnia 2008 r., V KK 406/2007, LexPolonica nr 1919495).

Odpowiedzialności za przestępstwo z **art. 286 § 1 k.k.** podlega sprawca, który w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym lub cudzym za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Przestępstwo to zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8. Występek oszustwa może przybrać więc formę czynną (wprowadzenie w błąd), bądź bierną (wyzyskanie błędu innej osoby, bądź jej niezdolności do należytego pojmowania znaczenia przedsiębranego działania). Zrealizowanie jednej z alternatywnie określonych czynności wykonawczych jest wystarczające do przypisania sprawcy popełnienia tego przestępstwa. Przestępstwo to ma charakter umyślny, może być popełnione tylko z zamiarem bezpośrednim kierunkowym, a mianowicie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, rozumianej jako zwiększenie aktywów lub zmniejszenie pasywów w majątku sprawcy lub innej osoby. W świetle art. 115 § 4 k.k. nie ma znaczenia, czy zachowanie sprawcy nakierowane jest na uzyskanie korzyści majątkowej dla siebie, czy dla kogo innego. Wprowadzenie w błąd polega na doprowadzeniu innej osoby do mylnego wyobrażenia o rzeczywistym stanie rzeczy poprzez wykorzystanie podstępnych zabiegów. W przypadku osoby prawnej chodzi o bezprawne oddziaływanie na jej reprezentantów, w tym również pracowników i umocowanych przedstawicieli. Dla uznania, że mamy do czynienia z wprowadzeniem w błąd wystarczające jest każde, jakiegokolwiek działanie, które może doprowadzić do powstania tego błędnego wyobrażenia. Ponadto wprowadzenie w błąd musi dotyczyć tzw. istotnych okoliczności danej sprawy, które mogą mieć wpływ na podjęcie przez oszukiwany podmiot określonej decyzji rozporządzenia mieniem. Przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. ma charakter powszechny i skutkowy. Brak należytej ostrożności, czy lekkomyślność ze strony pokrzywdzonego nie ma znaczenia dla bytu samego przestępstwa.

Ponadto w art. **294 § 1 k.k.** wprowadzono typ kwalifikowany w/w przestępstw przeciwko mieniu ze względu na to, że sprawca dopuszcza się ich w stosunku do mienia znacznej wartości, przy czym ustawa w takim przypadku wprowadza sankcję karną w postaci kary pozbawienia wolności od roku do lat 10. Obecnie kwota mienia znacznej wartości musi przekraczać 200.000 zł (**art. 115 § 5 k.k.**), co w świetle art. 4 § 1 k.k. należy odnosić także do zdarzeń sprzed daty zmiany przepisów prawnych w tym zakresie, tj. sprzed dnia 8 czerwca 2010 r., jako regulacji względniejszej dla oskarżonego.

Przenosząc powyższe rozważania prawne na grunt obecnie rozpoznawanej sprawy, Sąd uznał, że brak było dostatecznych danych, aby uznać, iż doszło w niniejszej sprawie do popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu przestępstw.

Do przypisania oskarżonemu sprawstwa przestępstwa przywłaszczenie konieczne było niezbite wykazanie, że brak uzyskania przez pokrzywdzoną posiadania wyrobów tytoniowych o wartości 499.577,19 zł stanowił efekt i normalną konsekwencję zachowania oskarżonego, przy wykluczeniu, że stanowiło to rezultat zachowania innych przedstawicieli Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o., czy innych jeszcze osób. Odpowiedzialność karna osób fizycznych nie jest oparta na zasadzie ryzyka i ponoszenia odpowiedzialności za całokształt działalności podmiotu gospodarczego członka jej organu. Zarówno sprawstwo jak i wina danej osoby muszą być niezbitie wykazane w sposób nie budzący żadnych wątpliwości. Wskazany warunek nie został zrealizowany w niniejszej sprawie, gdyż występujące w sprawie w dalszym ciągu wątpliwości faktyczne należało rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego, przyjmując, że nie dopuścił się on przywłaszczenia wyrobów tytoniowych. Ustalenia faktyczne w sprawie nie pozwoliły ustalić sposobu i czasu zadysponowania wyrobami tytoniowymi objętymi przewłaszczeniem, jak też osób za to faktycznie odpowiedzialnych.

Zdaniem Sądu brak było dostatecznych i jasnych podstaw faktycznych umożliwiających uznanie, że oskarżony w jakimkolwiek momencie mógł przywłaszczyć wyroby tytoniowe należące do pokrzywdzonej. Mimo wyczerpania inicjatywy dowodowej nie było możliwe uznanie, że to oskarżony odpowiadał za to, iż pokrzywdzona nie uzyskała zaspokojenia z zapasów magazynowych Spółki. Odpowiedzialności karnej oskarżonego w omawianym zakresie nie można było upatrywać wyłącznie w tym, że zawarł on w imieniu Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o. umowę przewłaszczenia, gdyż czynił to wyłącznie jako reprezentant tego podmiotu. Nadto D. M. nie był jedynym członkiem zarządu i współnikiem Spółki, a potem w pełnieniu funkcji członka zarządu i współnika zastąpiły go inne osoby - A. Ś., R. N., J. W. (1) i Z. P., które również mogły odpowiadać z tytułu braku zabezpieczenia tego mienia na pokrycie roszczeń pokrzywdzonej spółki.

Ustalenia faktyczne sprawy nie pozwoliły stwierdzić, w jakim momencie wyroby tytoniowe objęte przewłaszczeniem wyszły spod władztwa Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o., przy czym w świetle wniosków opinii biegłego sądowego z zakresu finansów i rachunkowości dra T. K. przybliżona wartość stanu magazynowego towarów tytoniowych w dniu 2 marca 2001 r. (data zbycia udziałów w Spółce przez oskarżonego) mieściła się w przedziale między 0,00 zł a 696.535,31 zł. To ostatnie powodowało, że ilość posiadanych przez Spółkę wyrobów umożliwiała pokrycie ewentualnych roszczeń Towarzystwa (...) S.A., nawet jeśli dostrzec, że na Spółce spoczywały jeszcze inne roszczenia z gwarancji bankowych i ubezpieczeniowych udzielonych przez inne instytucje skoro przedmioty te nie były oznaczone co do gatunku. Poza tym brak podstaw, aby określić moment, w którym zastąpiło wyzbycie się przez Przedsiębiorstwo Handlowe (...) sp. z o.o. wyrobów tytoniowych, co wskazywało na to, że mogło to nastąpić już pod odejściu oskarżonego ze Spółki. Możliwe do poczynienia w sprawie ustalenia faktyczne zdaniem Sądu wykluczały więc uznanie, że pomiędzy zaginięciem wyrobów tytoniowych a zachowaniem oskarżonego występował związek przyczynowy, zwłaszcza, że to A. M., a nie oskarżony dokonał zamówienia wyrobów tytoniowych, za które ostatecznie uruchomione zostały środki z gwarancji ubezpieczeniowej.

Poza tym brak było podstaw dowodowych i prawnych do jednoznacznego uznania, że w okresie, gdy D. M. był Prezesem Zarządu i współnikiem Spółki mógł rozporządzać przewłaszczonymi wyrobami tytoniowymi wyłącznie jako rzeczą cudzą i miały one charakter rzeczy powierzonych przez właściciela. Owe towary przez cały ten czas stanowiły własność Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o., a uregulowania umowy przewłaszczenia dotyczące przechowywania tych wyrobów miały wyłącznie charakter obligacyjny i rzeczowo nie ograniczały prawa własności. Owe wyroby zostały oznaczone wyłącznie co do gatunku, nie było chociażby zastrzeżenia w umowie przewłaszczenia, że mają to być wyroby nabyte od (...) S.A. co wykluczało ich identyfikację. Badana w sprawie umowa przewłaszczenia różniła się od klasycznej tym, że nie przewidywała natychmiastowego przeniesienia własności, ale czyniła to warunkowo, na przyszłość i choć określała obowiązki Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o. jako przechowawcy, to jednak czyniła go w dalszym ciągu właścicielem towarów. Tak więc rozporządzanie wyrobami tytoniowymi przed przeniesieniem prawa ich własności na pokrzywdzoną zdaniem Sądu nie mogłoby być utożsamiane z przywłaszczeniem tych towarów, skoro prawo własności Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o. było w tym momencie pełne i ograniczone tylko umownie wobec pokrzywdzonej. Z kolei wedle jasnych regulacji prawnych w przypadku umowy zobowiązującej do przeniesienia własności rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku do przeniesienia własności potrzebne jest także przeniesienie posiadania rzeczy, polegające przede wszystkim na wydaniu rzeczy (art. 155 § 1 i 2 k.c., art. 348 k.c.). W związku z tym ustalenie obowiązku przechowywania rzeczy oznaczonych co do gatunku przy jednoczesnym zastrzeżeniu warunkowego przeniesienia własności rodziło konsekwencję, że wbrew treści umowy przewłaszczenia do przeniesienia własności tych wyrobów potrzebne było jeszcze ich wydanie pokrzywdzonej.

Ze względu na to, że w sprawie zabezpieczona została jedynie gwarancja ubezpieczeniowa z dnia 26 lipca 2000 r. należało zdaniem Sądu uznać, że do przeniesienia własności wyrobów tytoniowych mogło dojść dopiero w momencie, gdy Towarzystwo (...) S.A. wypłaciło należność na rzecz (...) S.A., a Przedsiębiorstwo Handlowe (...) sp. z o.o. nie zwróciło związanej z tym kwoty. Wynikało to z tego, że wspomniana gwarancja wprost wskazywała jedynie na obowiązek Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o. do zwrotu wypłaconej należności (§ 6 tej gwarancji), a więc jedynie brak wykonania tego obowiązku mógł rodzić skutki określone w § 2 umowy przewłaszczenia. Jak wiadomo w sprawie do spełnienia świadczenia na rzecz (...) S.A. doszło dopiero w październiku 2001 r., gdy oskarżony nie był już związany ze Spółką i gdy nie zajmował się już jej sprawami. Nie sposób przy tym pominąć, że nawet pełnomocnik pokrzywdzonej wskazał, że w jego ocenie przejście własności następowało z momentem braku zapłaty roszczeń z umowy ubezpieczenia (k. 201 akt 1 Ds. 763/12/IV), co uszczegółowił nawet w ten sposób, że nastąpiło to po wypłacie odszkodowania (k. 201 akt 1 Ds. 763/12/IV). Nie sposób przy tym pominąć, że jako zwyczajny przechowawca rzeczy oznaczonych co do gatunku Przedsiębiorstwo Handlowe (...) sp. z o.o. i tak nabyłoby własność tych wyrobów z chwilą przewłaszczenia, skoro taki typ przechowania stanowiłby formę depozytu nieprawidłowego (art. 845 k.c.), skutkującego nabyciem własności rzeczy oznaczonych co do gatunku przez przechowawcę.

W tym aspekcie trudno byłoby zdaniem Sądu mówić także o kierunkowym zamiarze przywłaszczenia mienia nawet gdyby przyjąć, że oskarżony odpowiadałby za brak wyrobów tytoniowych w magazynach Spółki, skoro oskarżony, jak i inni przedstawiciele Spółki mogli dysponować zapasami wyrobów tytoniowych w dowolny sposób, licząc na ich uzupełnienie w przyszłości jako towaru oznaczonego co do gatunku. Poza tym pokrzywdzona przez wiele lat nie podejmowała aktywnych działań w kierunku odebrania wyrobów tytoniowych (wskazano na to dopiero w pismach z grudnia 2007 r.), a przy tym brak było potwierdzenia, aby przedstawiciele Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o., w szczególności oskarżony, mieli wiedzę o uruchomieniu gwarancji ubezpieczeniowej przez pokrzywdzoną i w efekcie o spełnieniu się umownego warunku przejścia własności tych wyrobów tytoniowych.

Poza tym sam brak uregulowania należności wobec (...) S.A. nie mógł prowadzić do uznania sprawstwa oskarżonego, skoro mimo wyczerpania inicjatywy dowodowej nie było możliwe stwierdzenie, kto ponosił odpowiedzialność za rozporządzanie stanem magazynowym Spółki i kto w efekcie doprowadził do sytuacji, że spółka ta obecnie nie dysponuje wyrobami tytoniowymi umożliwiającymi przejście ich przez pokrzywdzoną na podstawie umowy przewłaszczenia.

Jednocześnie zdaniem Sądu brak było danych wskazujących na to, że już w momencie zawierania umowy gwarancji ubezpieczeniowej z dnia 26 lipca 2000 r. D. M. działał w sposób określony w art. 286 § 1 k.k. i z zamiarem kierunkowym oszustwa. Wypada podkreślić, że nie w każdej sytuacji nierzetelnego kontrahenta w grę wchodzi możliwość przypisania odpowiedzialności karnej z art. 286 § 1 k.k. Wskazany przepis dotyczy bowiem kwalifikowanej, jaskrawo nierzetelnej, perfidnej formy zachowania kontrahenta, która musi się już uzewnętrznić w momencie dokonania rozporządzenia mieniem. Okoliczności sprawy zdaniem Sądu wskazywały, że w dniu dokonania rozporządzenia mieniem przez pokrzywdzoną rozumianego jako udzielenie gwarancji ubezpieczeniowej D. M. nie ujawnił kierunkowego zamiaru oszustwa i nie wprowadził w błąd ubezpieczyciela co do zamiaru uregulowania należności wobec (...) S.A. Brak było dowodów wskazujących, że to oskarżony podejmował starania o uzyskanie gwarancji (wniosek pochodził od jego brata), co wyłączało uznanie, że aktywnie oddziaływał on na kontrahenta w celu skłonienia go do udzielania wsparcia. Poza tym sytuacja majątkowa i magazynowa Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o. w momencie pozyskania gwarancji ubezpieczeniowej była na tyle stabilna, że wypłacalność Spółki nie była zagrożona. Jednocześnie gwarancja ubezpieczeniowa została udzielona na podstawie rzetelnych dokumentów przedstawionych przez przedstawicieli Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o., a więc wskazana Spółka nie ukrywała swojej sytuacji majątkowej, a kontrahent miał okazję zapoznać się chociażby z bilansem za ostatni rok, obrazującym stan finansów partnera biznesowego. W czasie negocjacji i pozyskania gwarancji nie występowały jakiegokolwiek zatory płatnicze po stronie Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o., które uzasadniałyby ocenę kondycji Spółki jako złej. Także opinie z zakresu finansów i rachunkowości choć określały sytuację Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o. jako trudną, to jednak uznawały ją za rokującą poprawę i nie beznadziejną. Okoliczności sprawy zdaniem Sądu więc wykluczały uznanie, że oskarżony nie miał zamiaru wywiązywać się z umowy wobec sprzedawcy wyrobów tytoniowych, zwłaszcza, że do problemów z regulowaniem należności wobec tego podmiotu doszło dopiero w styczniu 2001 r., a więc po upływie kilku miesięcy od uzyskania gwarancji. Cechą przestępstwa oszustwa jest to, że zamiar popełnienia tego przestępstwa musi istnieć już w momencie doprowadzenia pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. W ocenie Sądu okoliczności sprawy nie pozwalały uznać, że taki zamiar urzeczywistnił się u oskarżonego w chwili zawarcia umowy o udzielenie gwarancji ubezpieczeniowej kredytu kupieckiego nr (...).

To wszystko zdaniem Sądu przemawiało za przyjęciem, że po stronie oskarżonego brak było dostatecznych danych umożliwiających przypisanie mu sprawstwa i uznanie, że doszło do zrealizowania przez niego znamion ustawowych zarzucanych mu czynów. Sąd więc na podstawie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. uniewinnił oskarżonego od stawianych mu zarzutów.

Natomiast w kwestii rozstrzygnięcia o kosztach procesu, ze względu na uniewinnienie oskarżonego, Sąd orzekł na podstawie art. 632 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 640 k.p.k. obciążając tymi kosztami oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego, w tym kosztami sądowymi w zakresie dotychczas przez niego poniesionym, przy czym na podstawie

art. 17 ust. 1 w zw. z art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t. jedn. Dz.U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.) Sąd nie wymierzył mu opłaty. Zasadą jest bowiem w wypadku uniewinnienia oskarżonego w sprawie z oskarżenia posiłkowego subsydiarnego poniesienie kosztów procesu przez oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego, a w sprawie brak było wyjątkowych okoliczności przemawiających za odstąpieniem od tej reguły, zwłaszcza dostrzegając, że oskarżycielem jest podmiot profesjonalny. Równocześnie jednak Sąd nie wymierzył oskarżycielowi posiłkowemu subsydiarnemu opłaty karnej wskazanej w art. 13 ust. 1 cyt. ustawy o opłatach w sprawach karnych, uznając, że przemawiały za tym względy słuszności związane z ujawnieniem szkody majątkowej związanej z wypłacaniem należności z gwarancji ubezpieczeniowej.

SSO Maria Kostecka